

Euphonia

Revistă de cultură muzicală

Editată de Filarmonica Pitești • Nr. 7-8, Anul III • Ianuarie - Mai 2012 • 5 lei

“

Eminescu

în premieră mondială absolută **4**

Filarmonica Pitești

a împlinit **5 ani** **26**

Royal Daria **38**

„**Sergiu Celibidache**“

prima ediție a festivalului **40**

Euphonia

Revistă de cultură muzicală

Apare sub egida Consiliului Local al Municipiului Pitești și a Primăriei Municipiului Pitești

Editată de Filarmonica Pitești

Apare cu sprijinul Asociației culturale „Prietenii Filarmonicii”

Donații și sponsorizări: Filarmonica Pitești, cod fiscal nr. 22086364,
cont bancar: RO17TREZ0465010XXX005818 deschis la Trezoreria Pitești

Doru Popovici, 80 de ani

8

Născut la 17 februarie 1932, personalitate complexă a muzicii românești...

Alina - Elena Bercu, superlativ pianistic

12

Rămân coplesit în fața acestei devreme ajunsă o pianistă de anvergură mondială...

Omu' nostru din Toulouse

35

Thierry Huillet, francez, biensûr. Da' vorbind românește très bien...

Eminescu și muzica clasică

Jean Dumitrașcu

La Viena, Berlin ori București, Eminescu a frecventat spectacolele de muzică clasică. Era cu adevărat un cunoscător și admirator al clasicilor, deplângând, în articolele sale, decadentismul epocii sale. Un citat relevant: „Stilul elegant al arhitecturii Renașterii, cel măreț gotic cedează stilului monoton al cazarmelor de închiriat, Shak[el]speare și Molière cedează bufonăriilor și dramelor de incest și adulteriu, cancanul și Offenbach alungă pe Beethoven și pe Mozart, - e o epocă în care ideile mari asfințesc, în care zeii mor“.

Pe de altă parte, era imposibil ca poezia lui Eminescu să nu influențeze și muzica românească. Mai întâi, chiar din timpul vieții, unele poezii ale lui Eminescu au fost transpuse ca romanțe pe note. Este cazul lui Iancu Filip, cel care, în 1887, scrie muzica pentru romanțele: „De ce nu-mi vii?“ și „Pe lângă plopii fără soț...“. Este urmat de Ionel G. Brătianu (1885-1921), care, după 1901, compune cinci romanțe (pentru soprană și pian) pe cunoscute versuri eminesciene. George Popescu compune, printre altele, prima serenadă („Somnoroase păsărele“), primul vals („Mai am un singur dor“) și prima lucrare corală („De-aș avea“). Primul compozitor ce se încumetă să abordeze „Lucaefărul“, pentru voce și pian, în 1912, este Guilelm Șorban (1876-1923). Așa de mult răsunau „grădinile“ bucureștene la începutul secolului XX de romanțele inspirate de Eminescu, dar luând în calcul și muzicalitatea versurilor eminesciene, încât un mare critic literar (Vladimir Streinu) a putut scrie despre poetul național că este „un mandolinist de geniu“, fapt ce a provocat aprigi polemici în lumea intelectuală a vremii.

Din fericire, Eminescu este preluat de muzica cultă. Sunt compuse numeroase lieduri, coruri, madrigale, oratorii și poeme simfonice începând cu Titus Cerne, Teodor Băjenaru, Mihail Andreescu-Skelety, Alexandru Zirra, Sandu Albu, George Stephănescu, Nicolae Brânzeu, Mihail Andricu și Pascal Bentoiu și până la George Balint, Nicolae Coman, Felicia Donceanu, Doru Popovici, Livia Teodorescu-Ciocănea, Eugen Doga ori Anatol Vieru. Eminescu ajunge până și în muzica pop, fiind interpretat de trupe precum Mondial, Sfinx, Sideral, Voltaj ș.a.

„Lucaefărul“ a constituit o grea piesă de încercare pentru compozitorii noștri. Primul a fost Alexandru Zirra (1883-1946), care, în 1912, a compus „Lucaefărul“, poem coregrafic pentru soliști, cor și orchestră. L-au urmat, în 1957, Pascal Bentoiu, cu poemul simfonic „Lucaefărul“, op.7, în 1970, Nicolae Brânzeu - „Lucaefărul“, oratoriu pentru soliști, cor mixt și orchestră, și Eugen Doga, cu „Lucaefărul“, balet în 8 tablouri (1983).

Curios, George Enescu (pe care piteștenii îl puneau, la 1923, alături de Eminescu) s-a apropiat cu timiditate de poezia eminesciană. Abia în 1941 începe să compună Simfonia nr. 5 în Re major pentru orchestră, tenor și cor de femei (pornind de la „Mai am un singur dor“), dar partitura rămâne neterminată. Aceasta va fi „reconstituită“ integral și orchestrată de Pascal Bentoiu, prima audiție având loc în 1996.

Iată că, mai nou, un suedez, îndrăgostit realmente de creația eminesciană, compune special pentru Eminescu și Pitești. Pentru mezzosoprana Andra-Maria Bivol („fosta dumneavoastră angajată“, cum îmi scria întristător în septembrie 2010) și pentru orchestra Filarmonicii Pitești. Așa a fost cu puțință evenimentul din 19 ianuarie 2012. Corespondența pe care am purtat-o mai bine de un an cu maestrul Lars-Ake Franke-Blom poate lua forma unei cărți, ea putând lumina laboratorul de creație.

Dincolo de toate, îi mulțumim și aici maestrului Lars-Ake Franke-Blom, care, la începutul lunii mai, ne-a oferit o nouă variantă a poemului său simfonic „Lucaefărul“!

Euphonia

Director
Jean Dumitrașcu

Redactori:

Adrian Simeanu, Serghe Bucur,
Ioan Golcea, Andra Bivol-Costea,
Joe Neguț, Marin Ioniță

Corector: Ion Teianu

Fotografii: Felix Cuceanu, Ionel Iancu

ISSN 2066 - 9003

DTP: Smart Press s.r.l.

Tipar executat la S.C. Argeșul Liber S.A.

Sediul redacției:

Filarmonica Pitești, Casa Cărții, etaj 2, 110013

Tel: 0248/220 111, fax: 0248/212 548

e-mail: revista.euphonia@yahoo.com

EMINESCU

în premieră
mondială absolută

Filarmonica Pitești a organizat joi, 19 ianuarie, de la ora 19, la Casa Sindicatelor, un concert vocal-simfonic, omagiu poetului național Mihai Eminescu. Este cea mai importantă manifestare dedicată marelui poet, dintre cele organizate de instituțiile de cultură argeșene în ultimii ani. Publicul piteștean a avut parte de trei premiere mondiale absolute, versurile eminesciene fiind transpuse pe muzică de un compozitor suedez.

Orchestra Filarmonicii, dirijorul Vlad Agachi, solista Andra Bivol-Costea și actrița Luminița Borta au adus în fața publicului constant, în premieră mondială absolută, trei poeme eminesciene, transpuse muzical de compozitorul suedez Lars-Åke Franke-Blom. Este vorba de liedurile „Drawsy birds” („Somnoroase păsărele”), „And if...” („Și dacă...”) și poemul simfonic „Luceafărul”. Solista Andra Bivol-Costea a participat, în 2010, la un concurs internațional de interpretare, unde l-a cunoscut pe Åke Franke-Blom. Impresionat de vocea sa, acesta i-a propus să-i compună lieduri, pe care să le aibă în repertoriu.

Compozitorul suedez a fost prezent la repetițiile și la concertul Filarmonicii Pitești. Născut în 1941, acesta are o intensă activitate muzicală, compunând atât muzică pentru balet, operă și pentru copii, cât și muzică simfonică. A avut numeroase colaborări cu orchestra simfonică din orașul natal, Norrköping. În partea a doua a spectacolului, acordurile Simfoniei nr. 41 Jupiter, a lui W.A. Mozart, au întregit o seară dedicată epocii romantice. Și nu întâmplător a fost aleasă această compoziție mozartiană, pentru că, în articolele sale, Eminescu l-a numit pe compozitorul austriac „un zeu”.

Înainte de repetițiile finale, compozitorul suedez ne-a răspuns cu amabilitate la câteva întrebări.

Cum ați cunoscut-o pe Andra?

Ne-am cunoscut în Suedia, unde Andra a participat la un concurs internațional de canto. M-am îndrăgostit în mod special de vocea ei și i-am propus să-i compun niște partituri. Așa am ajuns să colaborăm și mi s-au propus versurile eminesciene.

Ce părere aveți despre poeziile lui Eminescu?

Îmi plac foarte mult, sunt un romantic, un modern romantic, iar poemul simfonic „Luceafărul” este experimentul meu. Sentimentele mele pentru poezia lui Eminescu am încercat să le traduc în muzică. Poemul simfonic are la final o voce feminină, a Cătălinei, și se sfârșește cu jurământul fetei, care spune că întotdeauna îl va iubi pe Luceafăr.

Cum ați colaborat cu Filarmonica din Pitești?

Am avut o colaborare foarte bună și, chiar dacă instrumentiștii nu prea sunt obișnuiți cu muzica modernă, am simțit că vibram pe aceeași lungime de undă.

Mai aveți și alte proiecte cu Filarmonica și cu mezzosoprana Andra Bivol?

Vom vedea, nu se știe niciodată.

În altă ordine de idei, ce părere aveți despre protestele pe care le-ați văzut în aceste zile la Pitești?

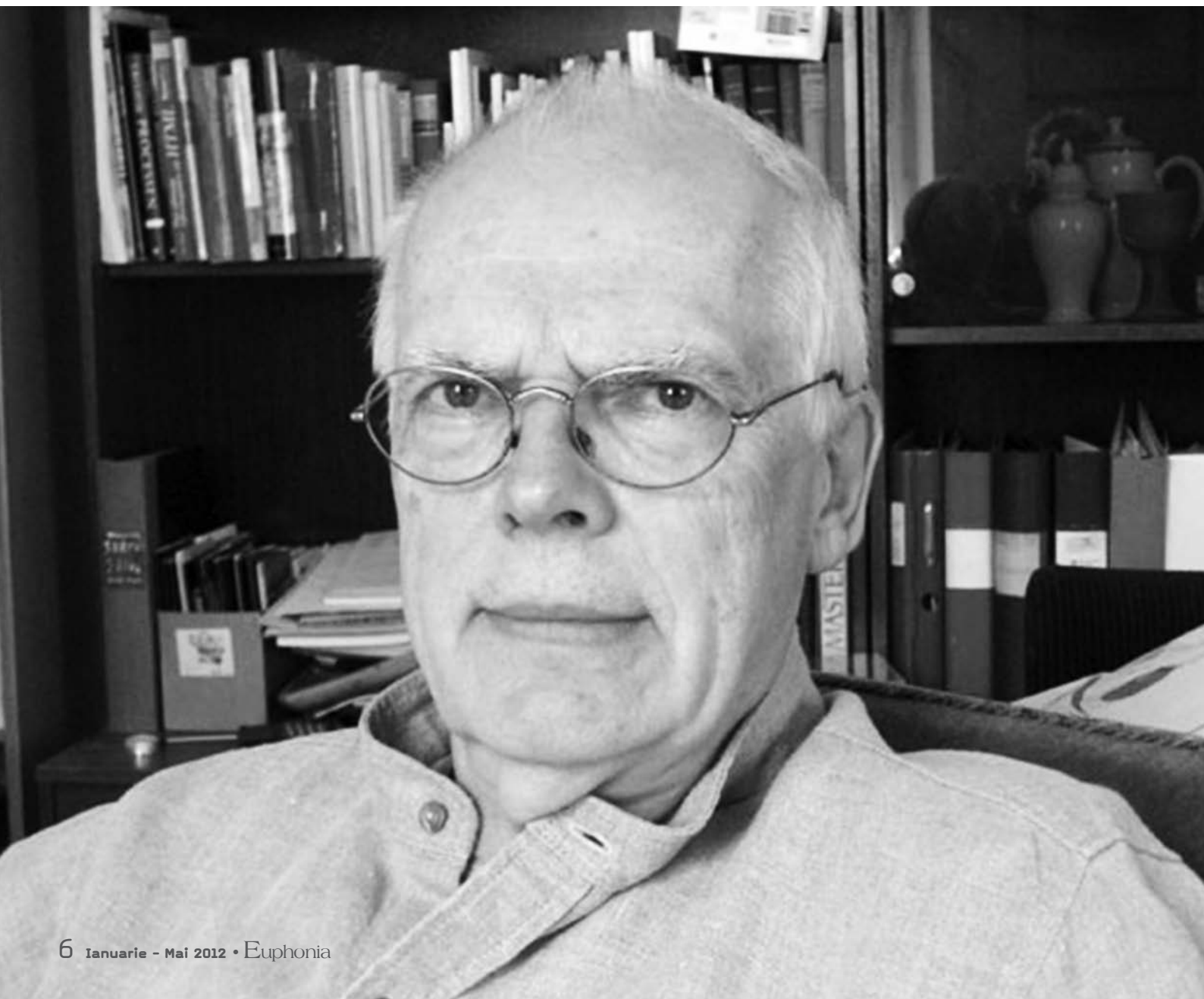
Sunt împotriva privatizării Sănătății, nu-mi plac revoltele, dar sănătatea și școala ar trebui să fie pentru întreaga comunitate și nu privatizate. În Suedia, plătim taxe foarte mari, dar totul este asigurat în sistemul de stat. Au mai fost nemulțumiri pe tema taxelor mari în rândurile populației, însă nu am mai văzut asemenea proteste generalizate de foarte mulți ani. Cred că au fost în istoria Suediei și se mai întâmplă în preajma alegerilor, dar numai în orașele mari. Acum cred că aceste proteste au legătură și cu apropierea alegerilor în România.

„O experiență extraordinară”

Mezzosoprana Andra Bivol ne-a declarat: „Pentru mine colaborarea cu compozitorul suedez a însemnat o experiență extraordinară, mai ales că este prima dată când un compozitor scrie pentru mine aceste partituri. Este și o mare provocare și am emoții, fiindcă muzica contemporană nu este foarte ușor de interpretat, nu e ușor de digerat pentru public și nu știu cum o va primi acesta. Mi-a plăcut foarte mult muzica acestui compozitor, fiind una contemporană, cu un sentiment romantic foarte dezvoltat. Voi duce aceste partituri la Biblioteca Conservatorului București și le voi prezenta studenților mei de la Universitatea Națională de Muzică”.

Iulia Șutan

Marele compozitor autodidact

Lars-Åke Franke-Blom, una dintre cele mai reprezentative figuri ale culturii muzicale suedeze, s-a născut în data de 4 aprilie 1941 în orașul Norrköping al Suediei, oraș în care trăiește și își desfășoară activitatea componistică.

Uimitor este faptul că, deși creația sa cuprinde un număr impresionant de lucrări aparținând tuturor genurilor muzicale, compozitorul nu a urmat studii de specialitate, fiind considerat un autodidact; cronicile amintesc doar de câteva întrevederi și dezbateri pe teme muzicale cu Nils Eriksson în Norrköping și Daniel Börtz în Stockholm, a căror creație a constituit pentru Franke-Blom un important punct de referință. Trebuie precizat faptul că activitatea componistică și-a desfășurat-o în paralel cu profesia de bază, aceea de medic logoped în cadrul unui spital din Norrköping.

Debutul a avut loc în anul 1975 cu Suita pentru două flaute și instrumente de percuție. În același an, Orchestra Simfonică din Norrköping a interpretat prima sa lucrare orchestrală *Rörelser* (Mișcărilor), scrisă în anul 1973, ce a avut un real succes. Acesta a fost începutul unei lungi și fructuoase colaborări între compozitor și Filarmonică; a putut fi ascultată aici majoritatea compozițiilor sale pentru orchestră.

Una dintre cele mai apreciate lucrări, ce i-a conferit totodată multă notorietate, a fost poemul simfonic *Långtans väv* (Fabrica de dor), scris între anii 1982 și 1984, pus în scenă imediat după finalizare. Cu această lucrare, Franke-Blom a câștigat premiul I la Concursul Internațional de compoziție din New York, în anul 1989-1990, unde au participat nu mai puțin de 500 de compoziții din 32 de țări.

O altă lucrare importantă este opera pentru copii *Trollslaget* (Revenirea în bătălie), 1987-1988, pusă în scenă pentru prima dată la Folkoperan din Stokholm, ce a cunoscut un număr de peste 150 de reprezentații în întreaga Suedie.

În anul 1982, Lasse, după cum îi place să fie numit de către apropiați, a fost angajat de către televiziunea și Teatrul Național suedez spre a compune muzică pentru binecunoscuta Companie de teatru Cramér din Stockholm, luând naștere astfel

I am very grateful to have had the possibility to visit Pitești and the orchestra. Especially I am very pleased to have been in collaboration with Anda Bivol-Cotea. And I have got the impression from the very beginning that the orchestra made their utmost to please me. I am also grateful that Vlad Azarki had such eagerness to find the important clues in my music. Thanks also to Mr Domitrescu that made this possible. Of course also an urgent thought about M. Eminescu who gave me such inspiration!
Lars Åke Franke-Blom
The 19th of January 2012

Lars-Åke Franke-Blom în Cartea de Onoare

Lars-Åke Franke-Blom și Anda la premiera Eminescu

-3-
to Anda-Maria Bivol
Drowsy birds
Lars-Åke Franke-Blom (2010-11)

copyright Lars-Åke Franke-Blom 2011

Lars-Åke Franke-Blom: Drowsy birds

baletul *Brudarnas källa* (Binele unei fecioare), prezentat publicului în 1983, în două versiuni, una pentru televiziune, iar cealaltă pentru scenă.

Între anii 1989-1996, a compus una dintre cele mai îndrăgite lucrări, opera *Harry Persson* intitulată pe scurt și H.P., comandată fiind de către Opera Regală din Stockholm. Subiectul operei este legat de viața tumultuoasă a unui renumit boxer suedez, al cărui nume se regăsește în titlu. S-a pus în scenă în martie 2001 la opera din Stockholm, și în același an a fost imprimată pentru Radioul Național. A fost reprezentată și ca operă în concert la Filarmonica din Norrköping. În timp ce lucra la această minunată operă dominată de un caracter profund verist, în 1991 Lasse primește propunerea de a scrie încă două lucrări pentru Swedish Radio Symphony Orchestra și Norrköping Symphony Orchestra. Au luat naștere astfel simfoniile nr. 2 *Lustarnas trädgård* (Grădina plăcerilor) și nr.3. *Fire on Earth* (Foc pe Pământ). O principală sursă de inspirație în creația compozitorului suedez este arta vizuală. Astfel se explică cele două simfonii inspirate de tablourile pictorilor germani Hieronymus Bosch și Anselm Kiefer.

După marele succes înregistrat cu opera H.P., o nouă propunere în domeniu vine din partea Operei din Karlstad. Lasse compune de această dată o operă bazată pe unul din romanele lui Selma Lagerlöf, unul din câștigătorii Premiului Nobel, intitulată *En herrgårdssägen* (O poveste de la conac). Prima reprezentație a avut loc în anul 2004 la Värmlandsoperan din Karlstad.

Din 2007 Lars-Åke Franke-Blom activează și ca pianist, susținând numeroase concerte însoțit de bunul său prieten Goran Sarring, directorul Teatrului din Norrköping.

Cele mai recente lucrări ale sale sunt poemul simfonic *Luceafărul* ce a avut ca sursă de inspirație poezia omonimă a lui Eminescu și Ciclul de lieduri tot pe versuri de Eminescu, lucrări scrise în anul 2011, pentru Filarmonica Pitești.

Drd. Anda-Maria Bivol

Doru Popovici,

80 de ani

Aniversarea a 80 de ani de viață a maestrului Doru Popovici a fost marcată doar de presa de specialitate și de câteva reviste. De pe Wikipedia aflăm următoarele. Născut la 17 februarie 1932, personalitate completă a muzicii românești, are o activitate componistică și muzicologică susținută. Preocupările sale se extind totodată în domeniul literar, unde scrie numeroase poezii cu vers alb, și în ziaristică, lucrând ca jurnalist muzical între anii 1970-1990. A studiat la Conservatoarele din Timișoara și București cu Liviu Rusu, Mihail Jora, Mihail Andricu, Marțian Negrea, Paul Constantinescu, Theodor Rogalski ș.a. În 1968 participă la cursurile de vară de la Darmstadt, după care continuă să mergă regulat în Germania pentru a învăța tehnici moderne de compoziție cu György Ligeti, Karlheinz Stockhausen și Iannis Xenakis. Tot din același an își începe colaborarea cu Societatea Română de Radiodifuziune.

Creația sa muzicală cuprinde o arie largă de genuri (muzică simfonică, de teatru, de operă, instrumentală, vocală, corală), dar din anii 1960 se focalizează cu precădere asupra muzicii de cameră. Cu toate acestea, lucrările pentru ansambluri restrânse se construiesc deopotrivă pe spații muzicale ample, cu sufluri melodice lungi, ca expresie a lirismului caracteristic pieselor lui. Sursele melodicii se înscriu atât în muzica veche - cea a renașterii europene sau monodia bizantină -, cât și în modernismul secolului 20. Important de semnalat este traseul său atipic în compoziție, pornind de la avangardismul limbajului serial-dodecafonic, în tinerețe, și orientându-se treptat către o direcție neoclasică.

Opera muzicologică este

cuprinzătoare, numără de la eseuri până la monografii, și tratează subiecte variate - muzica românească, perioade istorice muzicale, compozitori etc.

Din creația sa menționăm doar o mică parte, decupată din „lexiconul” lui Viorel Cosma: Muzică de teatru: Prometeu op.13 (1958); operă într-un act, libretul de Victor Eftimiu;* Întâlnire cu George Enescu op.154 (2002); operă pentru soprană, bas, cor mixt, pian și vioară solo, libretul de Doru Popovici* Giordano Bruno op.155 (2003); operă pentru soprană, bas, pian, 3 violoncelle și cor de femei, libretul de Doru Popovici; Muzică vocal-simfonică: În marea trecere op.10 (1956); poem pentru tenor și orchestră de cameră, versuri de Lucian Blaga* Omagiu lui Palestrina (1966); cantată pentru cor și orchestră, text liturgic* In memoriam Marin Preda op.68 (1981), cantată pentru alto, cor mixt și orchestră, versuri de Adrian Păunescu*)* În memoriam Fundoianu op.87 (1984); cantată pentru soprană și orchestră, versuri de Victor Bârlădeanu*Muzica lui Bach op.88 (1985); cantată pentru cor mixt și orchestră de coarde, versuri de Doru Popovici* Muzică simfonică : Poem pentru orchestră op.6, nr.1 (1954)* Simfonia I op.21 (1962)*Simfonia a II-a „Spielberg” op.30 (1966)*Poem bizantin (Omagiu Mănăstirii Arnota) op.33, nr.1 (1968); pentru orchestră de cameră* Simfonia a III-a „Bizantina” op.33, nr.3 (1968)*Simfonia a IV-a „În memoria lui Nicolae Iorga” op.45 (1973)* Pastorale transilvane op.61 (1980); pentru orchestră de coarde*Pastorale bănățene op.65 (1980); pentru orchestră de coarde* Pastorale din Oltenia op.70 (1982); suită pentru orchestră de coarde și timpani*Improvizații lirice op.71 (1982); pentru flaut, violă și orchestră;

”

Dincolo de toate, maestrul Doru Popovici este... îndrăgostit de revista *Euphonia*, despre care a scris în mai multe rânduri, entuziast! Îi urăm și noi un călduros „La mulți ani!” și multă sănătate!

Muzică de cameră: Sonata pentru violoncel și pian op.3, nr.1 (1952)* Orfeu-Fantezie op.8, nr.2 (1955); trio de coarde* Sonata bizantină pentru vioară solo op.125 a (1994)* Sonata bizantină pentru violoncel solo op.129 (1994)*In memoriam Tristan Tzara op.131 (1995); pentru violoncel și pian*Frescă bizantină op.136 (1996), pentru fagot solo*Sonata bizantină pentru oboi solo op.147 (1999); Muzică corală: Legendă op.1 (1952); pentru cor mixt, versuri de Ion Pillat* Trei madrigale op.26 (1965); pentru cor de femei, versuri de Lucian Blaga* Omagiu lui Eminescu op.27 (1967); pentru cor mixt, text de George Călinescu* Omagiu lui Bach op.37 (1971); pentru cor mixt, versuri de Mihai Constantinescu* Galaxia memoriei (În memoria victimelor de

la Auschwitz) op.64 (1980); cantată pentru cor mixt cu solo de sopran și bas, versuri de Victor Bârlădeanu* Omagiu lui Eugenio Montale op.72 (1982); versuri de Martha Popovici* In memoriam Richard Wagner op.81 (1983); madrigal pentru cor mixt, versuri de Martha Popovici* In memoriam Ciprian Porumbescu op.82 (1983); madrigal pentru cor mixt, versuri de Martha Popovici*3 Madrigale Enesciene op.108 (1990); pentru cor mixt cu solo de soprană, versuri de Doru Popovici* Omagiu lui Verdi op.115 (1992); madrigal pentru cor mixt cu solo de soprană, versuri de Doru Popovici*Învierea Domnului op.116 (1992); motet pentru cor mixt, text liturgic* Rugăciune pentru Caraion op.139 (1996); motet pentru cor mixt, versuri de Doru Popovici*

Maria Magdalena op.141 (1997); motet pentru cor mixt a cappella, versuri de Doru Popovici; Muzică vocală: Suita bacoviană op.2, nr.2 (1952); pentru voce și pian, versuri de George Bacovia* Trei cântece pe versuri de Mihai Eminescu op.2, nr.3 (1953); pentru voce și pian* Două cântece pe versuri de Tudor Arghezi op.11, nr.1 (1957); pentru voce și pian* Trăim o existență stranie op.158 (2004); poem pentru soprană și 4 violoncele; versuri de Doru Popovici și Petru Zeno Popovici etc.

Dincolo de toate, maestrul Doru Popovici este... îndrăgostit de revista *Euphonia*, despre care a scris în mai multe rânduri, entuziast! Îi urăm și noi un călduros „La mulți ani!” și multă sănătate!

Gabi și Simina

Adică, tatăl și fiica. Ambii, Croitoru, cu vioara-n mâini. El, deja faimos. Ea, în afirmare. Fură la Pitești, în miez de februar'. Tălmăciră fain Kreisler, Wieniawski și de Sarasate. Piese muc și sfârc. Salbă de splendori. "Cântecele țigănești", ăle mai mișto. Au ceardaș în ele și melancolie. Undeva, spre finiș, sună cam de pe la noi. Demult Gabi vrea

să ni le ofere. O făcu acu' și le zise brici. Omu-i dibaci tare și te cucerește cu-al său meșteșug. Umblă cu arcușu' de-ți merge la suflet. Îl reascultăm mereu cu plăcere și, poate la toamnă, o veni cu "Triplul". Circulă un zvon și de-o fi să fie, mare bucurie!

Cât despre Simina, e promițătoare. Îi calcă pe urme părintelui ei, în chip evident. Aptă a spori mintenaș renumele

Croitorilor, ca virtuozii în domeniu. Socot, ca atare, că inspirat a fost Ganea să îi aducă p-aci, împreună. Și, la pupitru, să facă echipă cu ei, cum îl știm. Motiv înc-o dat' să afirm: s-ar cuveni mai dihai ascultare filarmonica loco să-i dea. În beneficiu comun, categoric, și pe viitor...

Adrian SIMEANU

Mihaela & Denis

Pur și simplu magie a sunetelor, izvorâtă, în seara zilei de joi, 19 ianuarie 2012, în sala „Ion Baciuc” a Filarmonicii „Paul Constantinescu” din Ploiești, din claviatura pianului alb „atacată” de virtuozii soliști, unul mai frumos ca altul, Mihaela Manea și Denis Ivanov!!!

Au atestat-o valurile de aplauze care au năpădit sala, prin chemarea repetată la rampă a Mihaelei Manea – juna instrumentistă de origine târgovișteană, sobră și afectivă, de patru ori, apoi a selectului Denis Ivanov, născut în țara lui Tolstoi și a lui Pușkin, nevoit să revină de nu mai puțin de șapte ori și, însuflețit de emoție, să acorde – record la

Filarmonica Ploieștilor – două bis-uri!!! Ne-am lăsat covârșiți de această cumplit de frumoasă seară simfonică, de magia ei unică, parcă dincolo de inefabil, întrebându-ne, la urma urmei, de unde acest miraculos curcubeu al sonorităților, ce și cine sunt, în natura lor fundamental muzicală, Mihaela și Denis de au vrăjit literalmente, un public nu prea numeros, dar atât de fermecat de interpretările minunaților pianiști, încât minutele de aplauze păreau să nu se mai termine! Și cum să nu ne prosternăm, ajunși la apogeul euforiei (acesta este unul din scopurile adevăratei Muzici!, ne-am zis), în fața domniilor lor – a întregii orchestre simfonice și a frumoșilor

mari pianiști Mihaela Manea și Denis Ivanov !!! Vom părea, poate, patetici, și nu contrazicem și nici nu regretăm, de eventuala imputare. Numai cine a lipsit de la această magnifică paradă a virtuozității sau cine nu s-a lăsat în voia voluptăților datorite de cei doi pianiști soliști, ne-ar crede prea plini de elanuri ieftine, exagerate. Dar ce importanță are, finalmente, toată îndoiala asta! În perfecțiunea sa, orchestra, dirijorul – mereu vrăjitorul baghetei, maestrul Ilarion Ionescu Galați – și iubiții pianiști Mihaela & Denis, au scris una din paginile de aur ale vieții lor filarmonice!

Serghie Bucur

Alina-Elena Bercu, superlativ pianistic

Domnișoara Alina Elena Bercu a fost, în privirile mele, chiar Clara – ființa aceea, alcătuită din materia unui crin și aerul albastru al iubirii trăite în cel mai romantic spirit, căreia Schumann i-a dedicat acest concert.

Urmărind Concertul în La minor pentru pian și orchestră, opus 54, de Robert Schumann (1810-1856), susținut în seara zilei de joi, 22 martie 2012, în sala Ion Baciș a Filarmonicii ploieștene „Paul Constantinescu”, de domnișoara Alina Elena Bercu, în compania Orchestrei omonime dirijată de maestrul Radu Postăvaru, mi-am amintit cu o deosebită emoție de spusele mării Doamne a scenei lirice românești, Eugenia Moldoveanu, rostite, la un moment dat, în convorbirea cu redactorul filmului – dat pe TVR CULTURAL, cu o seară mai înainte – despre domnia sa, în loja Operei Române, acolo unde debutase cu o jumătate de veac în urmă: „Viața mea artistică stă sub aripa lui Mozart !!!” Magnifica seară de 22 martie poartă, în opinia mea, un motto foarte asemănător cu al ilustrei noastre soprane, rezumând regalul pianistic ieșit din claviatura peste care fermecatele degete ale Alinei Elena Bercu au alunecat, interpretând celebrul Concert al lui Robert Schumann! Vocația pianistică a Alinei Elena Bercu stă sub aripa lui Robert Schumann !. Distinsă și de o grație florală, patetică și suavă, ființa ei înseși – spațiul imensei rezonanțe dramatice, trestia gânditoare și simțitoare artistic, Alina Elena Bercu a înscris în istoria concertisticii pianistice românești o pagină superlativă!

Încă din primele acorduri, spre încântarea – în crescendo-ul care avea apoi să se termine în valuri de aplauze și un bis de o candoare nepământească – a publicului (de astă dată prezent să vadă una dintre cele mai mari reprezentante ale școlii pianistice românești, la dimensiuni interpretative europene), voluptatea sonoră a pătruns spiritele, prima parte lăsându-ne nu numai să previzionăm o nouă Clara Haskyl, dar și un geniu al muzicii tragicului compozitor german, executată în cele mai sensibile nuanțe, de-a lungul primei părți, Allegro affettuoso. Vraja a reverberat în cheie majoră și din acea secretă legătură între solistă și dirijor, pe care a subliniat-o cu discreție și precizie profesională, orchestra.

Virtuozitatea e intensificat vraja în partea a doua, unde Alina Elena Bercu s-a impus printr-o execuție liberă, deconcertantă și impecabilă; un Intermezzo – sublimul Andantino

grazioso – pe care numai regula oricărui concert, de a nu accepta aplauzele – nu l-a întrerupt !

Tensiunea magiei s-a accentuat în a treia parte, pe spirala sentimentului ce a covârșit, cu un secol și jumătate în urmă, ființa doborâtă de o boală incurabilă a marelui muzician: Allegro vivace – apogeul seriei, esența mistică a filozofiei Concertului schumannian !

Domnișoara Alina Elena Bercu a fost, în privirile mele (care au trecut de câteva ori peste paginile cărții – „Viața la patru mâini” - care au romanțat viața lui Robert alături de Clara Wieck, viitoarea doamnă Schumann), chiar Clara – ființa aceea, alcătuită din materia unui crin și aerul albastru al iubirii trăite în cel mai romantic spirit, căreia Schumann i-a dedicat acest concert.

Vigoarea și ritmul părții finale, în nota stenică și optimistă, subliniată de orchestră și dirijor, au respirat, ca un testament depus la picioarele Eutherpei, puterea de proporții cosmice a Muzicii și, prin superlativa interpretare a candidelor noastre pianiste, Alina Elena Bercu, în apoteoticul marș imperial!

Școala pianisticii românești are deja câteva cariatide, ridicate majestuos și durabil, din Prahova, prin câteva nume deja consacrate la vârsta adolescenței. Domnișoara Alina Elena Bercu este de multă vreme o pianistă cu o carieră strălucită, într-o ascensiune glorioasă, pe care nimic n-o poate pune la îndoială.

Rămân copleșit în fața acestei devreme ajunsă o pianistă de anvergură mondială, pe care soarta ne-a hărăzit-o în splendoarea sonoră schumanniană de joi, 22 martie 2012, adăugând amănuntul că, sub impresia romanului amintit și a filmului despre Robert și Clara, emoția Concertului interpretat de domnișoara Bercu m-a făcut să plâng ! Mi se adeverea în cel mai pătrunzător mod că, ceea ce i-a unit și le-a insuflat măreție și demnitatea, muzicienilor Clara și Robert, în fața vicistitudinilor vieții, aceștia MUZICII o datorează, sentimentului vast și incomprehensibil al IUBIRII. Sentiment pe care Concertul în La minor, interpretat de domnișoara Alina Elena Bercu, l-a transmis melomanilor ploieșteni, într-un chip angelic, prin urmare, divin!

Sergheie Bucur

Când o ascuți, te vezi neapărat la palat. În marea sală de bal vienez. Sub candelabre imense, iluminând ca-n povești. Veșminte de preț, din secolii trecuți. Perechi majestoase dansând elegant. Vezi și orchestra cu portativele-n față, cântarea măiastră i-auzi și iar înțelegi de ce Ludwig este titanul etern al muzicii lumii...

Pe noi, cei din sală în seara cu nea, așa ne-a dus gându', inevitabil. Fermecați ascultând-o p-a șaptea. „Apoteoza dansului“ zisă, de nu se poate mai nimerit. Melodioasă și încărcată de vioiciune. Asta neînsemnând că-i simplută. Ci, că e faină nespus. Și că solicită trupa din plin. O ține de la un capăt la altu' în priză. Ai noștri au rezistat nesperat și truda le-a fost convenit răsplătită. Îi duse la ăst rezultat onorant un tânăr venit la Pitești de trei ori. La filarmonica loco, la pult. E dârș și Cristian Lupeș îl cheamă. Avu partener un june din țara vecină la vest. Dotat c-un arcuș ce umblă ca uns. De Antal Zalai e vorba, care, firesc, optă pentru Bartók. Concertu' doi, nicum la-ndemâna oricui. Fiindcă greul îl duce solistu', deși facil nu-i nici în plan orchestral. Oaspele nostru s-a descurcat fără greș, destoinic fiind evident. Motiv să revie la anu', poate c-un dirijor de la ei. Și altceva pe pupitru. Un Hacıaturian, sugerez, ar face, sigur, furori. S-ar potrivi cu vioara-i de soi...

Adrian SIMEANU

Nota Jean Dumitrașcu: Concertul avându-l drept solist pe maestrul Antal Zalai a făcut parte dintr-un proiect mai amplu, ce se desfășoară până în 2013, pus la cale cu dirijorul Cristian Lupeș, intitulat „Laureați ai Festivalului internațional George Enescu-Pe scena Filarmonicii Pitești“

Divina

Muzica zilelor noastre

„Apoteoză“

Calleya -

Repertoriul Filarmonicii „Paul Constantinescu” a deprins, în seara zilei de joi, 21 aprilie, coloratura specifică ajunului Zilelor de Paști, grație maestrului Octav Calleya – marcantă personalitate a lumii muzicale europene, dirijor de clasă internațională, din 1973 stabilit în Spania, precum și distinsei d-sale

partenere de concert, d-ra Raluca Ouatu, o pianistă cu impresionantă calitate interpretativ-solistice.

Format la școala muzicală românească, sub măștrii Constantin Bugeanu, Mircea Basarab, Dumitru Botez și Marin Constantin, apoi în îndelunga experiență susținută la Florența, Valencia, Rio de Janeiro, Berlin și Londra, electrizantul șef de

orchestră Octav Calleya ne-a oferit un program pascal, pornind de la câteva considerente pe care, foarte bucuros, le-a expus cu finețe și bucuria momentului spiritual, deosebit pentru dânsul, ca și pentru publicului aflat în sală.

Scurta dizertație a domniei sale a făcut cât a fost posibil de înțeles acest repertoriu, cu precădere primele două

Ouatu

lucrări – interpretate cu măiestrie de exemplara orchestră ploieșteană, evident, sub bagheta d-lui vrăjitoare: Trei marșuri procesionale pentru Paști, de Sanchez Ruzafa, precum și Rapsodia simfonică pentru pian și orchestră, de Jochin Turina, cea de a treia, Rapsodia de Isaac Albeniz, aducându-ne-o la rampă, pe frumoasa Raluca Ouatu – născută la Piatra Neamț acum aproape 30 de ani.

Semnificația serii concertistice a atras atenția publicului prin varietatea programului pus în lucrare și prezentat nouă, subscriind excelenței repertoriale posibilă numai la marile Filarmonici, „Paul Constantinescu” perpetuând acest concept cu o admirabilă consecvență.

Maestrul Octav Calleya, asumându-și un asemenea program, ne-a dovedit indubitabilul său profesionalism, experiența dirijoral-concertistică validată de activitatea d-sale internațională și, de ce nu, a măiestriei preluate de la dascălii săi și actualizată cu fiecare prilej muzical public, păstrată în faldurile magiei dăruită melomanilor de pretutindeni.

Surprinde la fel de emoționant – fațetă a aceluiași profesionalism calleyan –, punerea în scenă a unor lucrări muzicale aparținând grupului de mari compozitori ai Spaniei, „troica” Ruzafa-Turina-Albeniz ivindu-se pe pământul Iberiei, între 1860 și 1956. Nume care au ilustrat definitiv componistica din țara lui Cervantes, pe orizontul câtorva capodopere universale.

Să mai încapă în această constatare, altceva, decât prețuirea de către noi, a fermecătorului Octav Calleya, care i-a fost profesor compozitorului spaniol Sanchez Ruzafa?

În seara celor 12 Evanghelii, ajunul Sfințelor Paști, maestrul Octav Calleya și pianista Raluca Ouatu au magnificat auditoriul – supranumeric

– cu Rapsodia Spaniolă pentru pian și orchestră, de Isaac Albeniz (1860-1909), figură de primă mărime a muzicii simfonice iberice, alături de Manuel de Falla (1876-1946) și Enrique Granados (1867-1916).

Construită pe motive armonico-melodice ale incandescentului folclor hispanic, într-o ascendență sonoră febrilă, gradată de la suav la intempestiv, de tușeurile în alternanță orchestră-pian, Rapsodia Spaniolă a relevat calitățile de rafinată solistă a d-rei Raluca Ouatu, virtuozitățile d-sale naturalizând cu voluptate spiritul trepidant al ritmurilor peninsulare.

Temperamentul latin s-a pliat impecabil pe tempourile exultante ale Rapsodiei, pentru că, în convenția cu sine însăși, Raluca Ouatu a surclasat infernul ritmurilor cu o stăpânire de sine elevată, în care eleganța a însoțit tumultul, fulgerele în passo-doble cu aromă de paella.

Execuția de la suav la terifiant parcursă cu volubilă dexteritate a delicatelor mâini ale d-rei Raluca Ouatu a prefăcut claviatura într-un luminos arc de sonorități inundate de dorința sublimului vieții; însuși Albeniz părea să se afle la pian, în seara aceea de ajun pascal, travestit într-o jună româncă înzestrată dumnezeiește cu o artă pianistică ireproșabilă.

O grație înnăscută a adăugat strălucire stilului claviaturistic, cu inflexiuni angelice, în pasajele, scurte, e adevărat, în care fluxul rapsodic a împins materia sonoră în cascade irezistibile, cu nervii exaltați ai cultului fiestei.

Infanta sui-generis aflată la pianul alb al Filarmonicii ploieștene, în umbra marelui maestru al baghetei, Octav Calleya, a redat virtuțile de capodoperă a simfonismului planetar, care este Rapsodia Spaniolă, desprinsă

atât din viziunile lui Isaac Albeniz, ca și dintr-o pânză pe care Goya, cu supunere și adorație, părea să o fi pictat pe Raluca Ouatu !

Emblematicul Octav Calleya, persuasiv prin execuția orchestrală a celor Trei marșuri procesionale pentru Paște, de Sanchez Ruzafa și a Rapsodiei pentru pian, de Jochin Turina, a recucerit publicul cu Vraja Vinerei mari, din opera Parsifal, de Richard Wagner (1813-1883).

Impetuoasa muzică wagneriană, în expresia timbrului de legendă, polifonic transpusă în sonorități cutremurătoare, ne-a aruncat sufletește printre membrii eminenței orchestre ploieștene, pentru a jubila apoi, în ambianța pravoslavnică a uverturii Marele Paște Rusesc – capodoperă a romanticului rus Nicolai Rimski-Korsakov (1844-1908), autodidactul membru al Grupului celor Cinci, celebru ofițer de marină, dascăl al pleiadei Stravinski-Glazunov-Prokofiev-Respighi.

Student și discipol al excepționalului Sergiu Celibidache, celebrul dirijor Octav Calleya, stabilit în Spania, de peste 35 de ani, a deschis o memorabilă pagină simfonică în viața Filarmonicii din Ploiești, în compania performantei pianiste Raluca Ouatu – solistă de anvergură europeană.

Corespondențe secrete ale latinătății leagă freatic și rezonează cosmic, prin strădania niciodată îndeajuns de recunoscută și respectată, a slujitorilor Eutherpei din aceste mereu apropiate țări ale Culturii universale: Spania și România. Pentru că există spirite muzicale nobile și înnobilatoare de oameni, caractere de natură muzicală referențiale: Raluca Ouatu și Octav Calleya.

Serghe Bucur

„Neterminata“

Așa i se spune, da' nici nu contează. E fără cusur, atât câtă este. Are anvergură, zbucium, măreție. E înălțătoare și copleșitoare. Astfel rămânând și peste milenii. Tocmai de aceea să o abordezi ține de curaj. Ganea l-a avut și cadou ne-o făcu, inspirat. Aș zice că premieră a-ntâia a fost la Pitești. Trupa, în formă, îi dete

concursu' din plin. Convinsă și ea de splendoarea din știmate. Ales talmăcind-o cu el împreună. Precis, elegant, cu maxim impact. Pe autor, meritat onorându-l. Romanticul Schubert, talentat nespus. Neîndoielnic, în sală pe plac unanim.

Bravo, Alexandre, ai demonstrat încă-o dată ce poți! Închei precizând că nimerit partener îți fu Cătălin

Oprîtoiu. Muzician cu temei la flautu' său. Fantezia pe teme din "Carmen" mânușă venindu-i. Tot în primă audiție pe acest meleag. Nu-i rău uneori să ascultăm și suflători ca soliști. Îndeosebi, de soi dacă sunt. De preferat, cu orchestra. În folos comun, precum se cuvine...

Adrian SIMEANU

Suma îl onorează pe Bach

Fecund într-atât, Johann Sebastian Bach creă și vreo șase suite doar pentru cello. Lungi, dificile și la-ndemâna numai a celor cert curajoși. Și cu pricepere brici în domeniu. Căci altfel dai chix și n-ai pe scenă de ce să mai sui...

Răzvan Gabi Suma s-a-ncumetat, le-a repetat îndelung și-n martie ăsta porni cu ele-n turneu. La noi fuse în 15. Peste două ore trase cu arcușu' pe violoncel. Fără portativ reproduse, bravo, mii și mii de note. Precis, cu răbdare și subtilitate. Uimind unanim cu o așa performanță. Eu zic că și autoru', din panteonu' ceresc un' se află, ar trebui pe Răzvan să îl salute satisfăcut. Atâta vreme cât dezlegare i-a dat, nimerit, să se atingă de ele. Și l-a împins, nevăzut, fără cusur să le cânte pe plai mioritic...

Paganini iscă, mai încoa' capriciile pentru vioară. Bach, înaintea-i, aceste suite. Toate, pentru virtuozii. Toate, pe viu auzite aci, la Pitești. Unele, cu Tomescu. Altele, cu Suma. Ambii, instrumentiști de calibru știuți. Vădit onorându-și rostu' pe lume și lumea în care trăiesc. Sunetu' muzicii-n inimi purtând pe ales, pretutindeni...

Adrian SIMEANU

SPONSOR PRINCIPAL
GEOCOM

VĂ PLĂCE BACH?

INTEGRALA SUITELOR PENTRU VIOLONCEL SOLO

1-21 MARTIE 2012

TURNEU SUSTINUT DE RĂZVAN SUMA

CONCEPT MULTIMEDIA ȘI VIDEOPROIECȚII REALIZATE DE TOM BRĂNDUȘ

BRAȘOV CERCUL MILITAR - 1 MARTIE **ARCUȘ** CENTRUL CULTURAL ARCUȘ - 7 MARTIE **BISTRIȚA** SINAGOGA - 11 MARTIE
BAIA MARE SALA DE CONCERTE ROTARY A LICEULUI DE ARTĂ - 13 MARTIE **PITEȘTI** CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR - 15 MARTIE
BACĂU ATENEU - 17 MARTIE **DUMBRĂVENI** CENTRUL CULTURAL UNESCO - 19 MARTIE **BUCUREȘTI** SALA RADIO - 21 MARTIE

COPRODUCĂTOR Radio România Muzical **SPONSORI** BIOGENIS BANCĂ DE CELULE STEM www.prima-utrgre.ro ROMGAZ mons medius INVESTMENTS BAW GROUP ROMANIA

PARTENERI PORT.ro f1 RI! SAPTE SERI LARIERI TebPR HotNews.ro comedia.ro MURUSIA Herald 7BEE

Radio România Actualități Radio România Cultural Radio România Simfonie Radio România Tipăritorie Radio România Cluj Radio România Iași Radio România Oradea - Clujna Radio România Timișoara - Craiova Festival Cultural Act magazine Ziare.com

Pianista Susanna Kadzhoyan sub bagheta lui Matei Corvin

Un nou și prestigios succes pe scena Filarmonicii „Paul Constantinescu” l-au aplaudat melomanii ploieșteni prezenți în seara zilei de joi, 31 mai 2012, datorat pianistei Susanna Kadhoyan, solista Concertului nr. 17 în Sol major pentru pian și orchestră, de Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791), și maestrului Corvin Matei, a cărei baghetă a captivat cu

discreție și elan întregul ansamblu orchestral. Din câte știm, brilianta pianistă Susanna Kadhoyan – cu studii în Rusia, SUA, Austria, Franța, Suedia și Serbia, hiper-premiată în străinătate și reprezentantă de seamă a vieții muzicale internaționale, a urcat în premieră pe scena simfonică de la Ploiești. Moment fast pentru distinsa muziciană – o interpretează care vrăjește pianul și reface cu intensitate

atmosfera în care marele WAM va fi compus și va fi cântat el însuși acest Concert – expresia unei delicatetei sonore tutelată de ritmuri și armonii celeste.

De obicei ne-am obișnuit, îndată ce solistul/solista a intrat la rampă și salută frenezia publicului, ca el/ea să îmbrățișeze instrumentul și să scape o privire către dirijor, în semn de „start”. Domnișoara Susanna Kadhoyan a fost mai întâi impresionată de aplauzele într-o cheie afectivă trimise spre domnia sa – majestuoasă, într-o elegantă rochie lila, privirile iradiind de o bucurie nativă, risipită în zâmbetul atât către sală aruncat, cât și către exuberantul șef de orchestră, Corvin Matei. Iluzia la început vapoasă elegie – primele măsuri ale părții I, Allegro, au rescris miraculoasele traiectorii mozartiene, în alternanțele orchestră-solistă, pe cadențele pline de optimism și seninătate. Trăind din plin fiecare execuție pe claviatură, Susanna Kadhoyan a lăsat vivacitatea să respire suav, precum meandrele Nilului prin deltele lui antice, în elastice reverii fizice fința d-sale legănându-se pe curcubeie declanșate în interior. Astfel că Andante-le ne-a amintit de scene din filmul despre Mozart – „Amedeo”, unde Salieri urzește cu ură (tipică și pe la noi, în aceste vremuri otrăvitor de pestrițe!) ieșirea din viață a lui Wolfgang! Ne-am dezmeticit brusc, după un respiro, sub ploaia veselă a părții a III-a, Allegretto, efuziunea sonoră iluminând aerul cu zboruri imperceptibile pentru timpanele noastre, cu revărsarea acelor sclipitoare treizeciodoimi în cascade și în fulgere țâșnind din sideful alb și negru al clapelor pianului dominat cu vervă și candoare de minunata Susanna Kadhoyan! Fiindcă dumneaei ne-a relevat o zi de 12 aprilie 1784 – ziua în care, în salonașul său tapetat cu trandafiri, WAM compunea Concertul cu numărul 17, la pianul său de epocă, pradă teribilei nebunii a creației sale! Acutele și gravele frazelor muzicale au resuscitat simetrii acustice pe care îngerii capelei Sixtine se prind (se prindeau în închipuirea stărnită de acuratețea de izvor a degetelor Susannei Kadhoyan) în spații de joc cosmice, ca într-un ritual apollinic.

Rechemată la rampă de câteva ori, Susanna Kadhoyan a oferit un bis grav, meditativ, căruia nu titlul îi semnifică profunzimea și mesajul,

ci timbrul filosofic, pentru noi cu impetuoasă reverie din „Memento mori...” eminescian! Muzica, ne-am reamintit, este poate cea putere a lui Dumnezeu prin care rostul și nădejdea noastră învederează sensul fiecărei lupte, al fiecărui scop pe care ni-l inducem dimineața, când pornim o altă și necunoscută zi a vieții noastre. La capătul bis-ului, desigur învăluit în alte și aprinse aplauze, Susanna Kadhoyan părea o Nefertiti slăvită de supușii săi !

Seara simfonică fusese deschisă de un dublu cvartet de suflători, pe care maestrul Corvin Matei (născut în 1953 la Bușteni, stabilit în Cape Town – Africa de Sud, între altele, director & fondator al Orchestrei de Cameră a marii metropole, dirijorul ei), care ne-a încântat (atmosfera de salon imperial, numai pentru monarh și suita lui!) cu Serenada pentru suflători, opus 7, de Richard Strauss (1864-1949). Suplețea – revelație a interpretării – a gravat-o pe rând și în corpore tuba, oboii, clarineții și cornii, flautele și fagoții – într-un optimist largo, cu amprente în allegretto/andante/allegretto vivace aducătoare aminte de esențe existențiale. Coloratura de la cameral la simfonic a izbutit cu brio, instrumentiștii fiind copleșiți cu aplauze sincere și de aceea prelungite. Romanticism cu rădăcini în Brahms și ramuri într-un perseverent și controversat Strauss, care, iată, străbate cu aroganță veacurile! Omogen și plastic, grupul de 13 suflători – în care am remarcat doi dintre maeștri, Liviu Săvuță la corn și Zefir Brezeanu la clarinet – s-a acoperit – încă odată - de glorie !

În partea finală a serii simfonice din 31 mai 2012, publicul prezent în sala „Ion Baciuc” a Filarmonicii ploieștene s-a delectat cu sonurile Serenadei în Do major, pentru orchestră de coarde, opus 22, de Piotr Ilici Ceaikovski. Protejatul baronei von Meck parcurge un traiect existențial meandric, iluziile alternând cu deziluziile, izbânzile având totuși un ascendent care a culminat prin capodoperele ce l-au întronat în eternitate. Biografia marelui muzician rus e dominată de capodopere pe care melomanii pro-Ceaikovski le știu și le cântă adesea în șoaptă. Momentul prăbușirii lui Napoleon Bonaparte ni-l amintește – în tonalități tragice – uvertura „Anul 1812”; Renașterea

ne-o evocă prin Capriciul italian și prin Francesca da Rimini, iar viscoalele nașterii Europei, prin Marșul slav și Furtuna; dinspre Elsinore vin ecourile înăbușite ale Ofeliei, dizgrațiată de Hamlet, pe portativele uverturilor fantezie ce poartă numele nefericitului prinț medieval !

Maestrul Corvin Matei și orchestra „Paul Constantinescu” au lăsat timpii și măsurile să plutească în ritmurile mișcărilor Serenadei, între grație și

tumult, între seninătate și vijelios, între credință și ateism. Tonusul rusesc s-a resimțit pe întreaga durată a lucrării. De la Pezzo in forma di Sonatino, prin Moderato și Larghetto elegiaco, interpretarea a atins magia prin Tema russo – Finalul cu măreții de Everest sonor, vii precum mujicii și boierii din picturile lui Ilia Repin !

Serghe Bucur

Toată - o melodie

Parcă nu atinge podeaua cu tălpile. Nici sfoasă, nici orgolioasă, am fi putut crede că este căzută în transă și nu aveam de unde și cum să știm dacă am greșit. Plutea spre cutia neagră a pianului. Un pui care se întoarce în cuib după prima sa rătăcire pe afară.

Copila aceasta a trecut și ea prin normalitatea ascensiunii ființei umane. Dar istoria ei - că este o persoană care va face istorie - începe în spațiul unui pian.

Acolo s-a zămislit spiritul ei artistic, acolo și-a făcut gestația, acolo a supt la sânul muzelor. Și atunci ce importanță mai are că este fiica profesoarei universitare, pianista Roxana Gheorghiu, și a unuia dintre muzicienii celebri tot în arta pianului, care, de multe decenii, duce faima țării în toată lumea și nimic nu-l oprește să se întoarcă acasă?

Ca artistă, Valentina este născută din propriul ei talent, la fel de pură cum țâșnea Atena din capul marelui zeu. Nu se poate face abstracție nici de influența mediului în care a copilărit. Casa în care a crescut este ca o peșteră fermecată în care se cânta chiar atunci când părinții nu erau acasă.

Chiar atunci când, plecați în turnee sau se aflau în concerte, din ferestre, din pereți, din plafon, din soare, din lună, din stelele care se revărsau pe geamuri, mai multe sunuri și tonuri decât cărți în bibliotecă și elemente de decor de pe pereți, care nu erau puține. Fără îndoială că o contribuție imensă au avut-o părinții în orientarea și inițierea ei. Dar au avut pe cine!

Toți scriitorii, actorii, artiștii plastici, arhitecții, muzicienii, ceilalți oameni de creație își doresc să le calce copiii pe urme, ba chiar să le ia înainte.

Marele violonist Ion Voicu a apărut în concert cu fiul său Mădălin, la vioară, dar tânărul a preferat bagheta și pupitrul de dirijor. Lucrul acela atât de dorit nu se întâmplă prea des. Și când se întâmplă nu e din

Modestă, fără nici un fel de artificii care să atragă privirile publicului, îmbrăcată sobru, lipsită de machiaj, de cercei, de mărgele, de brățări, fără coafură savantă, decolteu adânc, umeri și brațe goale, nu e toată decât melodie.

voința și aspirațiile lor. De fiecare dată e vorba de un adevărat miracol. George Enescu nu a avut copii, dar a reușit cu Menuhin. Vor fi avut urmași Paganini, Mozart, Beethoven? Nu cunoaștem din istoria artei! Care nu reține decât familiile Bach și Strauss. Nici nu consemnează un alt Brâncuși, Leonardo, Rafael, Michelangelo. Giotto n-a avut fii decât ca să-l declare iresponsabil mintal, fiii lui Shakespeare s-au topit în anonim, Mateiu Caragiale și-a contestat tatăl, dar, spre norocul literaturii române, a avut germenul creației literare pe care nu l-a lăsat să ruginească.

Julia Hasdeu s-a stins prea devreme. Baruțu Arghezi, după câteva cărți modeste, a rămas doar profesorul de educație fizică. Minunea nu a avut loc nici când a fost vorba de Lucian Blaga, Ion Barbu, G. Călinescu.

Din cei nouă copii pe care i-a avut Mihail Sadoveanu, doar Profira s-a realizat în câteva cărți, din care nici una nu s-a ridicat la înălțimea celor ale tatălui său. Ce nu pot să dea părinții numai Divinitatea poate. În făptura fragedă a Valentinei, Pronia Cerească și-a pus harul sacru.

Ar fi prea puțin să spunem că este conștientă de acest noroc și se simte datoare să-l slujească. Copila, cel puțin la ora aceasta, este de-a dreptul fascinantă, parcă n-ar mai exista nimic altceva pe lume.

Modestă, fără nici un fel de artificii care să atragă privirile publicului, îmbrăcată sobru, lipsită de machiaj, de cercei, de mărgele, de brățări, fără coafură savantă, decolteu adânc, umeri și brațe goale, nu e toată decât melodie. Chiar dacă îndrăznește să abordeze piese grele, din Mozart, Liszt, Debussy.

Asistăm, fără îndoială, la răsărirea pe bolta artistică a încă unei stele a cărei lumină va veghea multe decenii de aici înainte asupra spectatorilor care râvnesc spre o fărâma de fericire.

Marin IONIȚĂ

Filarmonica Pitești a împlinit

5 ani

Filarmonica Pitești a împlinit 5 ani de la înființare. Jubileul a fost marcat printr-un concert de zile mari, desfășurat la Casa de Cultură a Sindicatelor din Pitești. Publicul meloman a fost delectat cu opereta în trei acte "Liliacul", de Johann Strauss-fiul. Concertul a avut loc sub bagheta dirijorului Tiberiu Oprea, avându-i ca soliști pe Alfredo Pascu, Doina Scripcaru, Mediana Vlad, Stefan Popov, Răzvan Georgescu, Raluca Ciocă, Daniel Madia, Viorel Ciurdea, Haricleea Marica. Lor li s-au alăturat actorul Radu Gheorghe și Corala Academică "Divina Armonie".

Evenimenul a fost salutat de primarul Tudor Pendiuc. Edilul-șef i-a oferit o plachetă aniversară Filarmonicii Pitești și o alta managerului Jean Dumitrașcu, pe care l-a felicitat pentru modul în care conduce filarmonica piteșteană.

Carmen Dumitrache

Vivat opereta, bravo, interpreții!

E mai ușurică, da' e frumușică. Pe gustul atâtor și-n ziua de azi. Se vâdi recent și-n urbea Pitești. Când aduse-n sală un public record. Opereta, sigur, ademenitoare. Johann Strauss fiul, "Liliacul" său de peste un veac. Peren, renumit, mereu îndrăgit. Montat, an de an, în teatre duium. În întruchipări tot mai variate și ispititoare...

Una dintre ele ajunse p-aci. De la "Dacian", cei care-o cântară. De

orchestra noastră acompaniați. Farsei cunoscute și pilduitoare dându-i viață iar. După talent, puteri, dăruire. Convingător, agreabil, vioi. Lăsând în urmă mai apăsât dorința de astfel de seri. Cu arii, încă iubite, de gen. Îi menționez cu prietenie: Alfredo și Doina, Stefan, Mediana, Răzvan și Raluca, Daniel, Viorel, Haricleea. Fu și Radu Gheorghe, coechipier la momentu' comic. Reușind, cu toții, să deconecteze. Țsta fiind scopul. Cântul,

teatrul, dansul, hazul inerent, ținute de bal, cam așa-i rețeta. Treabă de spectacol, de e strălucită are și succes. Zic că l-a avut. Melomanii loco mult aplaudând la finele lui... Motiv să sperăm că, poate din toamnă, opereta fi-va mai des pe afiș. Scop realizabil, nuncape-ndoială. Teatrul Liric doljean, de exemplu, ar trebui neapărat invitat. Musai mai stăm de vorba dup-aia...

Adrian SIMEANU

Radu Gheorghe

în Cartea de onoare

”

În <<Liliacul>> din
24.05.2012 de la Pitești,
în inimoasa companie
a Filarmonicii din
localitate, mi-am
găsit vocația de
interpret de operetă!
Vă mulțumesc pentru
această oportunitate
și felicit autoritățile
și colectivul artistic
pentru extraordinara
performanță de a
pregăti un spectacol de
o asemenea anvergură
în doar câteva repetiții!!!

Muzica zilelor noastre

Amândoi, de soi

U nu', flautist, altu', pianist. Desigur, Ion Bogdan Ștefănescu și Horia Mihail. Prietenii noștri. Căci ades au prestat la Pitești. Mereu remarcabil, mereu redutabil. Ambii, vrednici foc. Redovedind-o recent. Într-un recital izbutit total. Cu ștaif și impact. Cântând impecabil chestii muc și sfârc. Sonate-n tandem. Două prelucrări cu filon folcloric. Nițel jazz latino. Clasic și modern, una peste alta. Laolaltă puse. Ca să illustreze cum se așternură note fel de fel. De la Bach încoa'. Pân' la Brediceanu. Mozart, între ei. Dvorak, de asemeni. Otar Taktakishvili. Mike Mower, Francis Poulenc. Creatori notorii în spațiu și timp. Pe care cei doi i-au înmănușiat în programu' lor. Tălmăcindu-i țais. Viguros, fluent, aprig sau suav. Coeziv, rasat și cu dibăcie. Vădindu-și nivelu', puțința, valoarea. Reconfirmând locu' de vârf în ierarhia națională la zi. Și onorând nu puțin branșa căreia îi aparțin. Așa că vrem a-i (re)auzi și în fața orchestrei. Câștigul acesteia fiind cert. Așijderi, al sălii. Cu cât mai curând, cu-atât mai bine...

Adrian SIMEANU

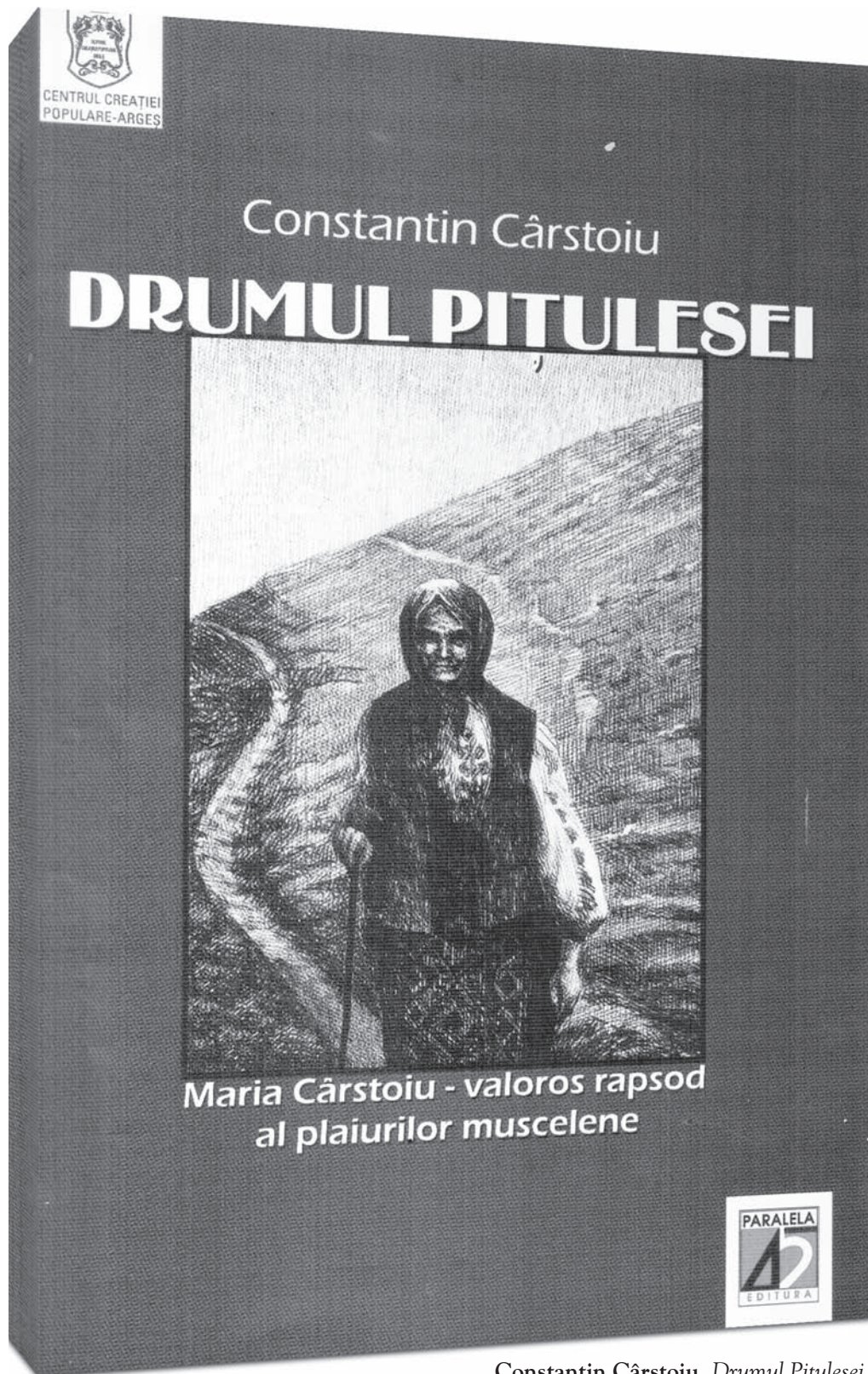

Pițuleasa

S-a născut, a trăit și-a murit pe plai muscelean. A muncit și-a doinit pân' la adânci bătrâneți. A crescut copii, nepoți, strănepoți. Și-a cinstit satu' cu fapta și ghiersu' duios. A lăsat urmași care să-i ducă haru' vocal mai departe. Precum și dovezi despre el, în arhive. Neprețuite vădit și meritând a fi puse-n valoare deplin. Căci țin, desigur, de-nțelepciunea rurală neperversită. De geniul poporului nostru, nemuritor...

Pe cât a putut, le-a dat la iveală nepotu' Costel. Om cu respect cunoscut în Pitești pentru cultura străbună. Scriind inspirat un op nimerit despre bunica Maria. Cea mărunțică, da' harnică foc și veșnic cu cântu' pe buze. Vestită nu numa-n Nușoara natală. Unde-a avut și o cărare a ei. Existentă și azi nu doar ca titlu al cărții* aci semnalată sumar. I se spunea Pițuleasa și cu nesaț am cititu-i povestea. Versu' baladelor sale spune atâtea și realmente m-a fascinat. Filosofie și poezie întrânsu', duium. Iar lexicu' acelor meleaguri de vis e și mai dihai. Așa fain la rostire că mă mir de ce noi nu-l vorbim. Are-un parfum ce timpul înfruntă peren. Are savoare nespuse și faptu' că autoru' în file l-a strâns chibzuit a lăudabil imens. Motiv să-l îndemn apăsător să întocmească degrabă ediție alta. Mai degajată și mai firească, de suflet. Ca un roman biografic, nu ca un studiu-n domeniu. Cu siguranță, Costel Cârstoiu știe s-o facă, având condei îndestul. Iară Maria Cârstoiu, rapsodu' din Slatina Nușoarei de munte, o merită cert... Fiindcă neamul aista român deține nebănuite comori. Mândre și demne să fie aflate de lumea întreagă, pe veci...

Adrian SIMEANU

Constantin Cârstoiu, *Drumul Pițulesei*,
Ed. Paralela 45, 2003

Muzica zilelor noastre

Omu' nostru din Toulouse

Thierry Huillet, francez, biensûr. Da' vorbind românește trës bien. Jovial nespus, modest îndestul, este o plăcere să discuți cu el. Deloc încrezut, admite păreri. Pune pasiune și se străduiește. Meșter la pian cum n-am prea văzut în urbea Pitești. Fu fenomenal, la ceas de april. Când echipă țais cu Ganea făcu. Și Gershwin cântă de paf ne lăsă. „Rhapsody in Blue”, extraordinară. Genială, zic. Ne-a înnebunit, am cerut și bis, urale suiră

până la tavan. Mânușă venindu-i alesului oaspe. Care-o tălmăci, cu trupa-mpreună, de cuvinte n-am să apreciez. Îi conduse Alex, la nivel înalt. Demonstrând din nou că poate și scoate concerte de soi. Eu socotind, ca atare, că-i necesar mai dihai a i se da serios ascultare la filarmonica loco. Și drept cuvenit să decidă în trebile ei, cu folos. Aportu' lui e vădit, de neglijat nicidecum. Dovadă fiind că îl aduse aci pe franțuz și-i datorăm mulțumiri. Căci, sincer, acasă n-am fi mai vrut să plecăm.

Ravel, Debussy, și ei subjugând copios. A fost, nu greșesc, o seară de vis, cadou rafinat și ferice de Paști. Merci beaucoup, Thierry, sperăm curând să revii. Ne onorezi, prețuim, te iubim. Și abordează jazzul direct. Cu siguranță, vei izbuti armonii feerii și în al său areal, că pentru tine nu-i greu. "Suita indigo" anticipează îndemnu', cumva, iar mâinile-ți umblă propice pe clape...

Adrian SIMEANU

Peste patru decenii de artă corală în Concursul și Festivalul „D. G. Kiriac” de la Pitești

Reședință a locuitorilor binecuvântați de pe malurile râului Ordessos, municipiul Pitești este una din zonele țării în care tradiția artistică atestă, cu prisosință, prezența culturii europene de profund, rădăcini din vremea dacilor liberi, urmele romanilor dăltuite în castre și în ctitorii ale voievozilor autohtoni.

Pe lângă etnografia și folclorul muscelean, cu trăsături de unicat, județul Argeș păstrează și cultivă o bogată tradiție corală, începută-n prag de biserici și răspândită în satele și orașele luminate de apostolatul învățătorilor și al profesorilor cu aptitudini muzicale.

Simțită ca o preocupare elevată, arta corală s-a răspândit în Argeș odată cu

înalțarea sentimentelor patriotice și al apartenenței la o cultură în care literatura, poezia, teatrul (devenit instituție în 1852, la Pitești), și ansamblurile folclorice muzical-coregrafice (mai cu seamă cele de călușari) au dus faima țării noastre în lume.

Chintesență a trăsăturilor artistice ale locuitorilor din Argeș și Muscel, cântarea corală a rămas în documentele vremii începând cu cele ale Școlii Domnești de la Biserica „Sfântu Gheorghe” (1753) unde „exista un cor”, cântarea în grup din școlile coordonate de Iordache Goleșcu - efore al școlilor argeșene din 1818 - și Dinicu Goleșcu - inițiator, în 1826, al școlii în limba română (amândoi frații fiind printre primii organizatori ai

învățămintului laic din sudul Carpaților Meridionali). La mijlocul secolului XIX (în 1866) se constituie, la Pitești, Societatea corală „Liedertafel”, urmată de alte societăți, reuniuni și formații corale în orașe și în sate din județul Argeș, la care se adaugă formații instrumentale camerale (1913), Orchestra Palatului Culturii (1961, dirijată de Vili Bruker) și Orchestra de cameră (1965, dirijată de profesorul Marius Giura).

Așadar, nu este întâmplător că la Pitești s-a instituit un festival coral de anvergură (în 1972), având ca temei o puternică tradiție (1753-1955) și o înaltă ținută artistică impusă de apostolatul coral al profesorului Emanoil Popescu, un zid al ctitoriei corale din Pitești, într-un mediu

cultural cu adânci rezonanțe artistice. Ardoarea muzicianului Emanoil Popescu s-a proiectat asupra ansamblurilor pe care le-a înființat și dirijat: cor mixt amplu (1955), cât și a celui bărbătesc (1967) și mixt de cameră (1968). În urma numeroaselor concerte și concursuri în care s-a făcut remarcant, redevabilul dirijor Emanoil Popescu a obținut, în 1969, aprobarea pentru desfășurarea Concursului de coruri, organizat din doi în doi ani, pentru ca după 1987 să îl transforme în Festival coral.

Din trunchiul tradiției și ansamblurilor argeșene și din cântarea corală de amatori s-a născut pasiunea dirijorală a profesorului Gheorghe Gomoiu, coordonator al ansamblurilor folclorice județene din partea Casei de Creație și dirijor al coralei Ars Nova, pe care a imaginat-o și ctitorit-o în 1971, desăvârșind-o interpretativ timp de 41 de ani. Anvergura internațională a Festivalului coral „D. G. Kiriac” se datorează unor confluente și câtorva factori favorabili polarizați de puternica energie organizatorică și creatoare a profesorului Gheorghe Gomoiu, tinereții sufletești și elanului său consecvent, dar și a mentorilor săi spirituali și susținători ai vieții corale românești: prof. univ. Petre Crăciun - Președintele Asociației Corale Naționale din România, compozitoarea Irina Odăgescu, prof. univ. dr. Dan Buciu - rector de onoare al Universității Naționale de Muzică din București, dirijorul Voicu Enăchescu - actualul Președinte al A.N.C.R., - cei care au oferit girul profesional și au sprijinit efectiv edițiile festivalului. Menționăm aici contribuția coriștilor din Ars Nova - formație emblematică pentru interpretarea corală contemporană - prin al căror prestigiu artistic și dorință de afirmare a artei corale în context continental, s-a finalizat, în 1992, proiectul de transformare a Festivalului coral „D. G. Kiriac” din Pitești în Festival Internațional.

Ce s-a realizat până acum prin Festivalul Internațional „D. G. Kiriac” ? Mai întâi un admirabil „cadru” de afirmare a virtuților interpretative ale corurilor din spațiul autohton și intraeuropean, cunoașterea interpreților din diferitele culturi europene, o vibrație artistică incomensurabilă, pe scenă, prilejuită de interpretarea unui bogat repertoriu coral și - nu mai puțin important - o recunoaștere a culturii românești, a celei tradiționale și cea potențialității contemporane, a spiritualității argeșene și a generoasei naturi a zonei sud-carpatică în spații de dincolo de graniță.

Totodată, pentru învățământul superior muzical acest spațiu de promovare a artei corale a devenit locul ideal al întâlnirii corurilor de la U.N.M.B. (dirijate de Mihail Diaconescu, Valentin Gruescu, Ioan Golcea), Academia de Muzică din Cluj-Napoca (dirijori, Constantin Râpă și Ciprian Para), Universitatea de Arte din Iași (dirijor Nicolae Gâscă), Universitatea Valahia din Târgoviște (dirijor Florin Badea), Universitatea din Pitești (dirijor Paul Baidan).

Totodată, pentru învățământul superior muzical acest spațiu de promovare a artei corale a devenit locul ideal al întâlnirii corurilor de la U.N.M.B.

La acest festival este prezent un însemnat segment al vieții muzicale profesionale: Corul Național de Cameră „Madrigal”, Corul Preludiu (dirijor, Voicu Enăchescu), Corul Operei din Craiova (dirijor Florin Zamfir), Corul Filarmonicii din Râmnicu Vâlcea (dirijor Mihai Ștefănescu), Corul Academic Radio (dirijor Dan Mihai Goia), la care se adaugă formațiile cu prezență constantă în Festival: corala „I. Cr. Danielescu (dirijor Valentin Gruescu), corul „Clasic” din Pitești (dirijor Ioan Magdalena), grupul „Allegretto” din Pitești (dirijor Sanda Popescu), corala bărbătească „D. G. Kiriac” (dirijor George Paraschivescu) și enumerarea continuă, ansambluri ce conferă manifestării anuale piteștene (asemeni Festivalului lalelelor) un plus de lumină și culoare sufletească.

Toată această admirabilă organizare se datorează unui colectiv omogen de suflete dăruite artei corale, avându-l în mijloc pe directorul Festivalului, dirijorul Gheorghe Gomoiu. Nume predestinat să biruie orice dificultăți apărute în calea unui vis generos - acela de a se dăruie artei muzicale cu însușiri profesionale - inimosul și generosul dirijor Gheorghe Gomoiu și-a asumat o viață de împliniri interpretative pe scenele țării și ale altor neamuri, oficiind - alături de colegii săi de ideal, coriștii de la Ars Nova - în numele frumosului ascuns în pagini corale, de la Renaștere la muzică contemporană și de la șlagăre corale la prime audiții absolute, cu un vibrant sentiment de dragoste pentru cântul coral.

Datorăm dirijorului Gheorghe Gomoiu și coralei Ars Nova recunoștință pentru izbânda acestui festival coral internațional - un act de cultură pentru municipiul Pitești, onorat de sprijinul oficialităților locale și al sponsorilor, prin care valorile muzicii corale din planul compoziției, al interpretării vocale și al dirijatului, se afirmă cu putere sporită de la ediție la ediție. Ceea ce mă fascinează la acest festival provine din consistența și diversitatea repertoriului promovat de formații, din primenirea participanților pe fondul unor prezențe constante la festival și puternicul impuls pe care dirijorii și coriștii din întreaga țară îl primesc de la păstrătorii argeșeni ai tradiției corale pentru a se menține în perenitatea cântecului colectiv.

Urez Festivalului Internațional „D. G. Kiriac”, Coralei „Ars Nova”, dirijorului Gheorghe Gomoiu, tuturor coriștilor și dirijorilor înscriși la acest eveniment, auspicii cât mai prielnice pentru ca miracolul sonor al glasurilor să se metamorfozeze în armonii spirituale și mesaje universale de desăvârșire.

P.S. Adresez sentimente de recunoștință organizatorilor Festivalului Internațional „D. G. Kiriac”, ediția 2012, directorului Gheorghe Gomoiu personal, pentru că dedică întreaga manifestare profesorului universitar și dirijor Petre Crăciun - personalitate inconfundabilă a didacticii dirijorale, etalon de generozitate profesională și de moralitate, maestru al gândirii și simțirii muzicale, modelator de individualități dirijorale prezente la catedrele din gimnazii, licee, facultăți de specialitate, dar și a dirijorilor profesioniști din țară și dincolo de hotare.

Vivat Academia, vivant profesores !

Conf. univ. dr. IOAN GOLCEA

Mai bine de o oră, în sfumatto-ul podiumului concertistic al Castelului Peleş, sâmbătă, 7 aprilie 2012, pianista Daria Ioana Tudor a interpretat un triptic de lucrări din creația muzicală a lumii, confirmând încă o dată excelența calităților ei de o puritate și grație nepereche.

Sonoritățile Suitei franceze nr. 3 în Si minor, de Johann Sebastian Bach (1685-1750), au izvorât când calme, când melancolice, mai întâi din fragila Alemandă, desenând asimetrii grave pe aerul semi-nocturn al spațiului înconjurat cu draperii masive și unghere discret luminate.

Substanța digitală s-a întrupat în genuine accentuări, asemuind-o pe Daria cu un înger atent la vibrațiile aripilor pe al căror foșnet plutește...

Gravarea sensurilor vieții în vigorile Sarabandei s-a prelungit în fuioarele de meditație ale Gigăi – partea finală. Scrisă în seria de suite franceze și engleze, pentru orga la care JSB însuși a cântat, lucrarea a deprins, în timpul executării ei de către Daria, nuanțele ascunse în sensibilitatea sa mereu proaspătă.

Melancolică prin structura psihosomatică, Daria a refăcut naturalețea zglobie a iubirii oamenilor, în succesiunea părților componente ale Sonatei nr. 14 în Do minor, de Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791): Allegro molto, Adagio și Allegro assai.

Execuția a căpătat detaliile unui studiu al virtuozității, o demonstrație a permanentei dexterități; suplețea mâinilor – în dansul lor serafic deasupra claviaturii, a consonat cu grația fapturii pianistei, balet al finței topite în lava ritmurilor și a modalităților.

De fiecare dată când o văd la pian pe Daria simt că acesta i se supune ca un sclav – recunoscător și îndatorat stăpânei sale, regină a claviaturii! Solemnă și meditativă, a revenit – după încă o pauză de bun augur – la pian, suferind laolaltă cu Frederic Chopin (1810-1849).

Din creația geniului muzical al Poloniei romantice, Daria ne-a tâlmăcit cu puritatea durerii și grația iubirii ireversibile, Scherzo-ul nr. 2 în Si bemol minor, apoi Balada nr. 1 în Sol minor și feericul Studiu nr. 12 în Do minor, supranumit Revoluționarul.

Foarte personală și foarte expresivă prin tragism și melancolie, muzica

Royal DARIA

iubitului romancierei George Sand (1804-1876) a rescris istoria țării de pe Vistula. Daria Ioana Tudor i-a redat sclipirile magice, pe durata interpretării acestor dificile construcții sonore mustind de noblețea cavalerilor învingători și suavul imperial al

prințeselor – invidioase pe Maria Walewska – dragostea împăratului Napoleon Bonaparte. Regalul ei pianistic ne-a redat concretețea valorii autentice și a vocației îndumnezeite.

Sergheie Bucur

Oaspeți noi pe la noi, vrednici amândoi

Haydn și Mozart, din nou, nimerit, pe afiș, la Pitești. La filarmonica loco, recent. Când îndrăzniră la ei, inspirat, protagoniști prima dată p-aci. Alexandru Iosub și Maria Solozobova. Tandem roditor hotărât. Dânsu', la pupitrul, și ea, ca solistă. Mobilizând fructuos a noastră orchestră. Cu toții iscând un concert numa' bun. Din cele dorite, cerute, dar nu oferite săptămânal...

Am observat încântați cum Sandu a conlucrat cu echipa. Lejer, degajat, priceput. Convingător, calm și precis. Astfel că uvertura și simfonia, de milioane sunară.

Cursiv, elegant, impecabil. Plăcură în sală deplin. Și cred că nici ai lor etern prețuiți autori reproș n-ar avea. Iar întărindu-mi ideea că trupa dă rezultat dacă-s în fața-i "locomotive". Oameni înzestrați, oameni dăruți muzicii de soi. Alexandru Iosub așa se vedește și așa muncește. Are experiență, umblă-n toată țara și se vede asta. A acumulat folos copios și ne dăruie oleacă din el. Promițând că vine cu entuziasm, de-o mai fi chemat. Noi îl așteptăm mereu bucuroși...

La fel pe Maria. Lute foc pe corzi. Bisu' ne-a convins chiar definitiv. Paganini, sigur. Test de căpătâi pentru ceteraș,

în acest domeniu. Pe care rusoaica ușor îl trecu. Deține-o vioară excepțională. Cu un sunet fain, nu des auzit. Tehnica e certă, renumele crește, succesul, asemeni. Data viitoare va fi și mai și, nu ncape-ndoială. Moscova formând instrumentiști brici. Solozobova jună, neapărat, printre ei... Închei cu speranța că astfel de seri minunate vor fi tot mai dese pe dale. Le merităm categoric. Și-apoi, așa se făurește renumele cert. Și palmaresul. Nevoie crescândă de ele fiind permanent...

Adrian SIMEANU

Prima ediție „Sergiu”

a Festivalului Celibidache''

Cu ocazia celebrării a 100 de ani
de la nașterea marelui dirijor,
anul 2012 este Aniversare
Unesco Sergiu Celibidache

Fundația „Sergiu Celibidache”, condusă de Serge Ioan Celibidache, s-a alăturat altor țări care organizează evenimente pentru celebrarea celor 100 de ani de la nașterea marelui dirijor român. Festivalul „Sergiu Celibidache 100” este gândit ca un eveniment bienal și are loc la București în perioada 3 mai -7 iulie 2012.

Evenimentele principale ale Festivalului „Sergiu Celibidache 100” sunt:

Masterclassurile din luna mai

„A preda este cea mai nobilă activitate umană”. Acesta a fost crezul lui Sergiu Celibidache, pentru care și-a dedicat întreg spiritul, pe care l-a insuflat și unor artiști instrumentiști de excepție, precum și tuturor elevilor ce și-au dorit să asimileze tehnicile extraordinare de dirijat ale Maestrului. Câțiva dintre aceștia sunt invitații festivalului din acest an: Ida Haendel, Helmut Nicolai, Dorin Marc, Michael Martin Kofler, Wolfgang Gaag, Rony Rogoff și Enrique Garcia Asensio.

Expoziție de fotografie: „Fragmente din viața Maestrului Sergiu Celibidache” (o serie de fotografii ce portretizează cronologic întreaga viață a Maestrului Sergiu Celibidache).

Proiecții de filme (au loc în cinematograful Grand Cinema DigiPLEX din Băneasa Shopping City).

Lansări de carte:

- „Despre fenomenologia muzicii”, de Sergiu Celibidache

- “Celibidache: Întâlniri cu un om de excepție”, de Patrick Lang și Stéphane Müller

Concerte (susținute la Ateneul Român cu artiști recunoscuți internațional, foști elevi ai lui Sergiu Celibidache, și orchestre din România).

Premiera mondială a compoziției „Haz de neaz” a lui Sergiu Celibidache (dintre țările ce vor celebra, prin festivaluri, cei 100 de ani de la nașterea Maestrului, România este singura care beneficiază de acest unic eveniment, dezvăluirea laturii de compozitor al unuia dintre cei mai mari dirijori ai lumii).

Ion Teianu

Dirijorul care a refuzat înregistrările pe discuri

Sergiu Celibidache (n. 28 iunie 1912, Roman, județul Neamț, România; d. 14 august 1996, La Neuville-sur-Essonne, departamentul Loiret, Franța) a fost un dirijor și compozitor român, membru de onoare al Academiei Române.

Primii ani după liceul absolvit în orașul natal și i-a petrecut la Iași, unde ia lecții de pian și compoziție, apoi se înscrie la cursurile de filosofie și matematică ale Universității din București.

În 1936 pleacă la Berlin unde studiază la Academia de Muzică, având ca profesori pe Walter Gmeindl și Heinz Tiessen (compoziție), Fritz Stein (arta dirijatului). În același timp audiază cursurile de filosofie ale lui Eduard Spranger (psihologie) și Nicolai Hartmann (metafizică).

Abia sfârșite studiile, devine în 1945 dirijor pro tempore al faimoasei Orchestre Filarmonice din Berlin, întrucât directorul acesteia, Wilhelm Furtwängler, fusese suspendat din funcție, fiind suspectat de a fi colaborat cu regimul nazist. Până în 1952, când Furtwängler, reabilitat, redevine șef al orchestrei, Celibidache dirijează peste 400 concerte cu orchestra

filarmonică din Berlin, impunându-se ca personalitate muzicală de o excepțională exigență artistică, nu totdeauna comodă pentru componenții unei orchestre. Suferă o mare deziluzie când aceștia, în 1954, îl aleg pe Herbert von Karajan dirijor pe viață, ca succesor al lui Furtwängler.

Pentru un timp, nu mai are o funcție permanentă, fiind invitat cu regularitate la pupitrul unor renumite orchestre simfonice europene: Orchestra Radio din Stuttgart (Germania), Orchestra Națională din Paris (Franța), Orchestra Simfonică Radio din Stockholm (Suedia). Între 1960 și 1962 ține cursuri de perfecționare în arta dirijorală la Accademia Musicale Chigiana din Siena (Italia), iar mai târziu la Fontainebleau (Franța) și la München (Germania) pentru tineri dirijori selecționați cu multă severitate.

În 1979 primește funcția de director muzical general al orașului München și de dirijor permanent al orchestrei filarmonică din acest oraș. Sub conducerea sa, Filarmonica din München devine una din cele mai bune orchestre simfonice din lume. Sergiu Celibidache a fost un mare interpret al muzicii post-romantice,

fiind recunoscut ca dirijor neîntrecut a simfoniilor lui Anton Bruckner, precum și al impresionistilor francezi, de la Claude Debussy la Maurice Ravel. Stilul său dirijoral era foarte original, fiind cunoscut în special pentru varietatea tempo-urilor: astfel, cu cât pasajul muzical era mai bogat și mai complex, cu atât tempo-ul devenea mai lent, un stil care dădea un efect deosebit în sala de concert. Din acest motiv, Celibidache a refuzat înregistrările pe discuri.

Printre alte compoziții, Sergiu Celibidache este autorul unui impresionant „Requiem”, a patru simfonii și al unui Concert pentru pian și orchestră, rămase în cea mai mare parte inedite.

Pentru activitatea sa artistică, Sergiu Celibidache a primit diverse distincții, printre care: cetățean de onoare al orașului München (1992), membru de onoare al Academiei Române (1992), doctor honoris causa al Universității din Iași (1992), Ordinul Maximilian pentru Știință și Artă (Germania, 1993).

A murit la 14 august 1996, la reședința sa din comuna La Neuville-sur-Essonne, departamentul Loiret (în apropiere de Paris).

W.C.P

Huang, Stoica, Iordăchescu...

Seara zilei de joi, 15 martie 2012, începând cu ora 6 și ½, sala Filarmonicii „Paul Constantinescu” a fremătat într-un mod aparte: o întreagă echipă de televiziune a asaltat scena sălii „Ion Baci”, cu vreo 5 camere de filmat și un amplu pupitru de înregistrare audio-video, în regie tehnică proprie, alegându-și pozițiile și unghiurile cele mai potrivite pentru imprimarea unui spectacol concertistic excepțional: Concertul portretistic dedicat compozitorului Marius Herea, într-o interpretare istorică: duo-ul instrumental-solistic Sophie Huang – Cosmin Horațiu Stoica, sub bagheta maestrului Ovidiu Bălan! Socotim astfel momentul acesta – realmente fast – pentru istoria vieții simfonice ploieștene, și prin natura temei alese de onorata „troică” instituțională: dirijor-soliști-director, și anume, un portret componistic al maestrului Marius Herea

– cunoscut de circa 10 ani drept concretul „axis mundi” al orchestrei craiovene „Oltenia” și a marelui său solist, maestrul trubadur Tudor Gheorghe! Prin urmare, ocazia să cunoaștem un muzician din zilele noastre, ajuns, la o vârstă forte, marcantă personalitate a creației sonore la debutul veacului XXI.

Repertoriul propus publicului (într-o prezență modestă, în staluri) și redat acestuia, printr-o interpretare inutil subliniată superb, neștiut de cronicar (din cauza întârzierii cu care a sosit în sală), a fost, ca multora altora, poate, prilejul trăirii unei vrăji profunde, încă din primele acorduri ale Allegro-ului de concert pentru pian și orchestră, cu pianista Sophie Huang la claviatură. Convertirea aparenței de sobrietate, vizibilă pe chipul distinsei soliste, austriacă originară din Taiwan, în căldura pe care de regulă publicul dorea să o întâlnească în privirile ei, abia în partea

a doua a programului a survenit, și asta cel puțin din două motive – la rândul lor, inevitabile: 1. forța empatică a maestrului Ovidiu Bălan, care pur și simplu magnetizează scena, adică orchestra și soliștii, și 2. Infașibilă magie a arcușului maestrului Cosmin Horațiu Stoica, preluată și trecută și amplificată de mâinile diafane ale suavei Sophie Huang, de la exuberant la vijelios alergând pe sideful alb și negru al clapelor ! Pe portativele Rapsodiei din Sonata dublu-concertantă pentru vioară, pian și orchestră, lucrare a compozitorului evocat în portretul muzical anunțat, Marius Herea. Sub luminile reflectoarelor, sub lentilele camerelor de luat vederi și privirile melomanilor – ca totdeauna, afectuoși minute în șir, prin aplauze și strigăte de bravo -, ansamblul simfonic a cucerit indescriptibil, mulți dintre noi regretând că s-a terminat așa repede, partea simfonică anunțată. Florile aduse

pe scenă, pentru grațioasa pianistă Sophie Huang, o dată cu îmbrățișările și sărutările generate de euforia bucuriei – înțelegă și trăită adânc !, în același timp și pentru concert-maestrul Cosmin Horațiu Stoica, pierdut ca un copil, în tabloul emoției generale, au semnat, de fapt, resorturile unei noi și unice performanțe profesionale, în viața Filarmonicii ploieștene !

Reținem virtuozitățile soliștilor, cu putere de redare eclatantă, pe firul modulațiilor care, de obicei sunt întrecute de indicațiile tehnice notate în partituri și, neîndoios, înprospătate la repetiții, de maestrul dirijor; o Sophie Huang lirică, în ciuda aparentei distanțări de public, la început, concentrată pe sonoritățile fiecărei părți, în rezonanță permanentă cu tainele ascunse în structurile acestora, mesageră totuși expresivă a sensurilor pe care Marius Herea și-a conceput Rapsodia; un Cosmin Horațiu Stoica persuasiv, candid, autentic romantic de-a lungul exercițiului solistic transpus cu sensibilitatea care adeseori i-a mișcat făptura într-o legănare a trestiei bătută de melancolice adieri cerești! Sophie – un model pianistic gravissim, predispus sensibilității europene, filtrată de răceala asiatică, în egală măsură exactității în melanj matematic; Cosmin – romanțios patetic, charismatic, violonist cerebral, tălmăcitor de mesaje mistice, cu rădăcini în preclasicism.

Apariția Irinei Iordăchescu, în partea a II-a a serii, pe orizontul vocal construit de același Marius Herea, în Simfonia Renașterii, ne-a restituit – diamantin – esențe din intervalul solistic de o jumătate de secol, acoperit de neegalatul Dan Iordăchescu! Descendentă din acest faimos arbore al liricii muzicale românești, Irina Iordăchescu a interpretat – cu magna cum laudae – această Simfonie, la standardele ce au clasificat-o deja în topul de gen european. Altfel n-ar fi fost posibil, devreme ce, fiică a celebrului bariton, crescută în cultul Muzicii, printr-o educație și o pregătire profesională performantă, a cântat cu o dezinvoltură incandescentă, eruptivă în momentele de extaz, meditativă în acelea de reflecție, cu o eleganță și o montură scenică demnă de Maria Calas și Eugenia Moldoveanu. În raza de mistică empatie a maestrului Ovidiu Bălan – perfect magician al orchestrei, Irina Iordăchescu a cântat parcă pentru regii Franței sau împărații Austro-Ungariei. Vocea d-sale a re-creat Simfonia Renașterii în chip personal, adăugând caratele personale acestei lucrări, în manieră pe cât de elaborată stilistic, pe atât de însușită în timbru și

Irina Iordachescu

Sophie Huang

în semnificații. De la Vivace la Allegro vivace, prin Largo trecând, frumoasa soprană a împlinit demersul estetic al compozitorului portretizat de Filarmonica ploieșteană, dincolo de gândirea lui, mărturisită prin intermediul programului de sală, redactat de dr. Miruna Negrea, din care cităm: „Scrisă în perioada de dinainte de revoluție și puțin după aceasta, Simfonia Renașterii (titlul nu are absolut nici o legătură cu epoca Renașterii)

vorbește despre puterea ascunsă a omului de a se reconstrui pe sine din ruine, de a se ridica din propria cenușă”. Izbândă datorată, cel puțin în cazul de față, fermecătoarei soprane Irina Iordăchescu !

Per total, izbândă de proporții a pentalaterului filarmonic Ovidiu Bălan-Sophie Huang-Cosmin Horațiu Stoica-Irina Iordăchescu-Orchestra !

Sergheie Bucur

Consonus sau muzica barocă

In seara de 10 mai 2012 am avut privilegiul unui concert potrivit saloanelor regale și princiare. Nu fiindcă era 10 Mai, Ziua Independenței de Stat a României, mutată de comuniști pe 9 mai abuziv, pentru că este legată de monarhia românească, sosirea domnitorului Carol în România în 1866 și declararea României regat în 1881.

CONSONUS este un cvintet de coarde compus din muzicieni profesioniști de la orchestrele bucureștene. La vioară cântă Mihaela Dobrescu și Lucian Dănilă, la violă Monica Goicea, Bogdan Popa la violoncel și Octavian Ralea la contrabas. Cvintetul este completat de valorosul fagotist Laurențiu Darie, cel care l-a și înființat. Concertul a debutat cu Divertisment în re major pentru orchestră de coarde KV 136 de Mozart. Este o piesă muzicală specifică de cameră cu rezonanțe baroce rococo. A urmat o altă piesă pur barocă, Concert pentru fagot și orchestră în mi bemol major RV 483 de Antonio Vivaldi. Fagotul dă o notă foarte aristocratică compoziției; parcă vezi un nobil cu vocea pe nas dând replica orchestrei de coarde. Laurențiu Darie este un virtuoz, redând cu distincție partea instrumentului său. Studiind lista lucrărilor lui Vivaldi se observă importanța fagotului în ansamblul concertelor sale pentru coarde și acest instrument.

Consonus a continuat splendidul Vals din Serenada pentru orchestră de coarde în do minor, op.48 de P.I. Ceaikovski.

A urmat Concertul pentru fagot și orchestră în si bemol major KV 191 de W. A. Mozart. S-au cântat primele două părți ale concertului, care este unul din cele mai cunoscute piese pentru fagot din literatura acestui instrument. Mărturisesc că îl ascult adesea la Mostly Classical Sky Music pe internet. Au urmat două piese de Edward Elgar compozitorul englez romantic. Prima piesă a fost Allegro piacevole din Serenada pentru orchestră de coarde și a doua Romanza pentru fagot și orchestră. Cvintetul a prezentat apoi Suita Holberg de Edvard Grieg, ca în final să vedem fagotul pe ritmuri de tango în Tango Escolaso pentru fagot și orchestră de Astor Piazzolla.

Publicul a răsplătit cu aplauze generoase o prestație de excepție a acestui tânăr grup muzical, care a oferit un bis din concertul pentru fagot și orchestră de Mozart. Am urmărit cu bucurie un florilegiu de bijuterii musicale.

Joe Neguț

La Curtea lui Faraon III

Libret de Guillermo Perrín și Miguel Palacios

Traducere din limba spaniolă de Cristian Sabău

SCENA IV vorbită

Lota și Putifar

Lota (Pauză. Se așază pe estradă.)

Ce noapte frumoasă!

Putifar (în picioare, plimbându-se.)

Magnifică!

Lota

Nu-i nici prea cald, nici prea rece...

Putifar (către sine)

Oare cum s-o păcălesc eu pe asta
Pân-o să sune deșteptarea?

Lota

Nu te așezi, Putifar?!

Putifar

Cel care pe armăsarul său de război
sau chiar ca pedestraș uneori
a învins într-o sută de bătălii
n-are nevoie să se așeze!
Un războinic nu obosește.

Lota

Că ești puternic și în plină vigoare
O spune clar a ta înfățișare.

Putifar

Cuceririle mele vorbesc pentru mine
Îmi anunță, ei bine, faima.

Lota

Cuceriri în amor?

Putifar

De război. O să-ți povestesc
Faptele mele de arme
Care-s destule.

Lota

Cum dorești.
Dar sper să un fie prea lungi, nu-i așa?

Putifar

Nu. Lungimi normale, obișnuite.

Lota (resemnată.)

Bine atunci.

Putifar

În Siria am pornit la asalt
Și singur numai cu lancea,
Am intrat într-o fortăreață
Unde închise erau
O mie de fecioare frumoase
Paznicii lor erau mulți
Dar în fața elanului meu
n-au mai rezistat.

Lota

Și acele fecioare?

Putifar

Le-am adus acasă,
le-am îmbăiat în apele Nilului
și mi le-am facut sclave.
Pe unele dintre ele
le-am dăruit,
dar am păstrat destule
și, deși sunt rău în război,
sunt foarte tandru cu doamnele.

Cred că și în acele ocazii
m-am comorata ca un cavaler.

Lota

Dar, hai, vino, ia loc lângă mine.

Putifar

Vin.
(Se așază.)

Lota

Nu mă privești?

Putifar

Mă gândeam
La câte am mai făcut
Acolo-n Mesopotamia.

Lota

Dar tu nu faci decât
Să-mi povestești fapte de arme
În timp ce inima mea așteaptă
Cuvintele tale de dragoste

Putifar

Cuvinte vrei?... Ei, uite...
Inima mea și a mea spadă,
Laurii mei și-al meu nume
Toate ți le-aștern la picioare
Puținul ce-l am, al tău să fie.

Lota

N-ar fi chiar atât de puțin...

Putifar

Aici nu conversația
Este ceea ce ne lipsește...

Și acest Selha care nu mai vine
Și Seti care mă cheamă
Și eu tot încercând să joc un rol...

Lota (Foarte drăgăstoasă.)

Ce s-a întâmplat?... Ce ai?
Ai pățit ceva? Nu te simți bine?...

Putifar

Femeie!... Nu am nimic!
(Aparte) Cum aș putea oare să-i spun?

Lota

Putifar!

Putifar

Da?

Lota

Nu mă iubești.
Mi-am dat seama de asta
În ochii tăi nu arde
Flacăra dragostei...
Tu nu mă iubești.

Putifar

Nu vorbi așa femeie, mai bine taci!
Cum să nu te iubesc? Și de ce?
Sigur că te iubesc, sufletul meu
(Aparte) Cum să spună că nu o iubesc...
Dar a spus-o doar așa să mă provoace...

Lota

Așa îmi place, așa îi place
Soției tale înamorate.
(Îl strânge în brațe.)

Putifar

Zei, făceți un miracol!

(Se aud trompetele care sună
deșteptarea.)

MUZICA (Nr. 3)

Instrumental

Lota

Cum?

**Putifar (Desprinzându-se rapid de
Lota și ridicându-se)**

În sfârșit! A sunat deșteptarea!

(Începe să se lumineze de ziuă.)

Lota

Dar ce se aude afară, dragul meu?

Putifar

Afară sunt trupele care
mă cheamă
Draga mea, sunt obligat să plec
Iartă-mă că așa degrabă te părăsesc!
Îmi pare rău, dar trebuie
să mă grăbesc...

Lota

Hai, nu pleca! ...
Nu pleca încă!

Putifar

N-am încotro!... Sunt obligat să plec
Ăsta e ordinul ce mi l-am dat.

SCENA V vorbită

Aceiași, Selha și Seti

Selha

Stăpâne!... Calul te așteaptă.

Seti

Stăpâne!... Armata-ți așteaptă comanda.

Putifar

Vezi? Afară cu toții m-așteaptă.

**Lota (Se lasă să cadă pe pernele
estradiei.)**

Și eu rămân aici disperată!

Putifar (către Selha și Set.)

Blestemată să fie acea săgeată!

Selha

Trasă exact acolo
unde bărbatu-i sensibil!
(Putifar iese)

Seti

Frumoasă i-a mai fost
noaptea nunții!

Selha

S-a întâmplat ce era de așteptat!
(Ies amândoi)

Lota

Deja se face ziuă la Răsărit
Cerul se colorează în roșu
Nu m-am gândit că vreodată
Zorile m-ar putea găsi sculată.

Wojciech Czepiel, Ondin Brezeanu

Familie de muzicieni precum, odinioară, familiile de boieri cultivați și patrioți, familia Brezeanu din Ploiești este, la începutul veacului XXI, una din puținele care păstrează și duce mai departe profesiunea de artiști ai sunetelor, apostoli de primă valoare ai menirii pământene a Eutherpei! Bucuria și onoarea, totodată, ne-o semnaleză distinsa dnă doctor în muzicologie Miruna Negrea, în pasajul dedicat maestrului Ondin Brezeanu, din programul de sală, cu prilejul susținerii ca solist a Concertului în La major pentru vioară și orchestră, de Mieczyslaw Karłowicz (1876-1909), în seara zilei de joi, 3 mai 2012, pe scena

Filarmonicii „Paul Constantinescu”.
Îl citez în întregime, cu prețuirea cuvenită „patrulerului” de muzicieni Brezanu, veritabil arbore genealogic în istoria Muzicii românești: „Violonistul Ondin Brezeanu s-a născut în 19 mai 1974, la Ploiești, într-o familie de muzicieni: bunicul Emil St. Vasilescu – profesor de vioară și compozitor; tatăl, Leonida Brezeanu – dirijor, compozitor și etno-muzicolog; fratele, Zefir Brezeanu – solist clarinetist și compozitor, doctorand la Universitatea din Bloomington (SUA) și mama – Valeria Brezeanu, contabil, cu o serioasă educație muzicală, în special în domeniul istoriei muzicii, mulți ani o voce de bază în renumita

corală Paul Constantinescu a Palatului Culturii din Ploiești”. Iată-ne, prin urmare, contemporanii unei adevărate dinastii de muzicieni, cu care cel puțin ploieștenii conștienți de valorile urbei lor au pentru ce, cu cine și de ce să se mândrească !

Remarcabilă interpretare, noi o credem istorică, prestația solistică a violonistului Ondin Brezeanu a consfințit încă odată standardul școlii românești de vioară, având în vedere dificultatea partiturii nefericitului compozitor polonez (tot din relatările d-nei Miruna Negrea am aflat că Mieczyslaw Karłowicz a murit zdrobit de o avalanșă, în munții Tatra, pe 8 februarie 1909), dificultate care

a ținut departe de știmatele ei numeroși interpreți violoniști ai lumii. Ne-o explică tot d-na dr. Miruna Negrea, în programul de sală: „Un loc deosebit în literatura muzicală poloneză îl ocupă Concertul pentru vioară și orchestră opus 8, de Mieczysław Karłowicz, lucrare foarte rar abordată în afara granițelor Poloniei. Unii comentatori pun această lipsă de popularitate a piesei pe seama, pe de o parte, a vieții scurte a autorului ei, care nu a avut timpul necesar să o promoveze și, pe de altă parte, a conflictelor pe care le-a avut cu instituțiile poloneze de profil, care au blocat execuția opusurilor sale”.

Prin urmare, tocmai de aceea (în continuarea comentariului d-nei Negrea, se subliniază „excelenta scriitură dedicată – de compozitor – viorii și echilibrul discursului muzical”), interpretarea dlui Ondin Brezeanu a depășit așteptările noastre, în finalul opusului fiind aplaudat în valuri, chemat și rechemat la rampă, răsplătit cu flori și îmbrățișări entuziaste!

Firește, laolaltă cu maestrul Wojciech Czepiel – dirijorul a cărui baghetă și, faptic, prezență pe

podiumul Filarmonicii ploieștene, a transmis propriile trăiri orchestrei, întreaga vrajă izbucnind deasupra publicului cuprins de un indescriptibil delir ! Fiindcă în timp ce nuanțele descifrate din nervura lucrării, de șeful orchestrei, preluate de acesta în maniera secretă a înaltei vocații muzicale, virtuozul Ondin Brezeanu tălmăcea – în uimitoare dezlănțuiri faustice – subtilitățile ascunse, dar cu atât mai percutante, ale unui opus în aparență rigid, supus însă arcușului măiastru mânuit de un Ondin Brezeanu euforic, vulcanic! Dânsul s-a aflat nu numai în fața concitadinilor și a familiei sale, cât mai cu seamă în fața unui public rafinat – demn de arta violonistului cu statut de star european!

Simptomatică relația între melomani și solistul nostru, miraculos însoțit de părțile orchestrale, în volubile și dominante gesturi dirijorale, ne-a configurat-o Ondin Brezeanu încă pe durata primei părți a opusului, Allegro moderato – de-a lungul căreia conotațiile s-au succedat în spirale sonore atipice, în tonalități minore alternând cu cele în major, sub pecetea

preciziei ilustrate vibrant, de pizzicaturile dispuse pe înălțimea a patru octave și chiar peste. În exuberanta Romanza-Andante, partea de mijloc a lucrării, rigidul s-a destrămat în viziuni optimiste, iluminând intensă dorință de viață și patetică iubire – apoteotic final în Vivace assai („destul de” Vivace), pe durata căreia violonistul Ondin Brezeanu certifica valoarea vocației sale de virtuoz – fericit îndrumat de corifeii ai Școlii românești de vioară: Ștefan Gheorghiu și Gabriel Croitoru !

Negreșit, într-un asemenea cadru muzical, Simfonia a VII-a în La major, de Ludwig van Beethoven (1770-1827), a încoronat seara simfonică de joi, 3 mai 2012, prin excelența interpretării ei, de către orchestra Filarmonicii, sub bagheta plină de har a maestrului Wojciech Czepiel – înnăscut șef de simfonic, muzician botezat, la doar 15 ani, de bagheta marelui Herbert von Karajan, originar din patria lui Frederic Chopin (1810-1849).

Serghe Bucur

Seară simfonică de antologie, joi – 16 februarie 2012, în intimista sală „Ion Baciuc” a Filarmonicii ploieștene „Paul Constantinescu”, cu o lucrare de referință drept tema ei centrală: Concertul în Re major pentru pian, vioară și orchestră de coarde, de Felix Mendelssohn Bartoldy (1809-1847); dirijor, maestrul Koichiro Kanno – nipon de origine, născut în 1971 la Tokyo. Soliștii serii: frumoasa Ioana Maria Lupașcu, la pian, și concert-maestrul Cosmin Horațiu Stoica la vioară. Nestemate ale muzicii universale! Artiști care adaugă, cu fiecare apariție și interpretare solistică, strălucire pe frontispiciul instituției omonime, împreună cu întreaga orchestră !

Nu încetez să admir și să laud această constelație de muzicieni, câtă vreme, din stalul meu, ascult capodopere în asemenea interpretări pe care le valorează minunat și mă entuziasmează sincer, cu rafinatele care, inevitabil, vor fi scăpat compozitorilor în cauză. Nu ne dăm seama că, toți acești magi a sunetelor trec peste ceea ce noi zilnic rareori putem trece, astfel ca domniile lor să ne redea demnitatea, forța interioară și credința în ziua de mâine! Oricâtă dezamăgire și mărunță dezarticulare ar măcina un colectiv, fie el și muzical, Simfonicul nostru vine la rampă joi după joi și în alte atâtea ocaziuni, re-dându-ne acea lume fundamentală, net vindecătoare în raport cu orice medicație sau filosofie!

N-am ținut cont de nămeții peste care, plecat de acasă de bună-voie, aveam să trec, pentru că, spre mirarea întemeiată a unor personalități ale Filarmonicii, am ținut, cu orice preț, să îi văd și ascult pe Ioana Maria Lupașcu și Cosmin Horațiu Stoica, într-un nou Mendelssohn-Bartoldy, pe scena „Ion Baciuc”. Bucuriei de a-l fi întâlnit printre melomani, pe maestrul Radu Postăvaru, i-am răspuns cu elevat respect, răscolit de atâtea mirifice aduceri-aminte cu domnia sa, pe podiumul dirijoral. Și nu am ezitat să îmi imaginez măcar o reacție de satisfacție sau, de rezervă, la rece vorbind, a ilustrului nostru șef de orchestră, pe când dânsul urmărea execuția baghetei de data asta purtată de energicul confrate invitat – din țara Soarelui Răsare –, Koichiro Kanno.

Prezență plăcută, în maniera indestructibilei sobrietăți asiatice, maestrul Koichiro Kanno s-a impus prin impetuozitate și meticuloasă coordonare a partidelor orchestrei. În deschidere, am desprins conturul plastic al fortissimo-

urilor uverturii HEBRIDELE, opusul 26 al marelui compozitor german, care a trăit doar 38 de ani! Logosul sonor vitalizant, a argumentat, pe de o parte, percepția și așteptările sălii, pe de alta, sensibila stăpânire a partiturii. Sub vraja maestrului Koichiro Kanno, orchestra a încântat publicul; arta dirijorului a pus în evidență calitățile școlii nipone de gen. Cine a citit printre doctele rânduri ale programului de sală, autoare, dr. Miruna Negrea, a putut vedea cu ochii minții un Bartholdy extaziindu-se, cu un veac și jumătate înapoi, în timp ce, însoțit de poetul Karl Klingerman, stabilit în metropola engleză Edinburg, privea

– ca la o minune cerească – bolțile și stalactitele-stalagmitele Grotei lui Fingal, erou al Irlandei secolului al III-lea, un univers fără seamăn, care l-a inspirat pe junele Mendelssohn (la numai 20 de ani !), o dată cu faptele legendarului personaj scoțian. Peștera se afla în insula Staffa, din arhipelagul care a dat numele uverturii bartholdyene: Hebride. Fluidul sonor a căpătat, grație fineței dirijorale, accentele romantismului de odinioară, prin deplina dominare a părților orchestrei, a acelor secvențe impecabil subliniate de suflători, ca și de viori și violoncele.

Piesa muzicală de rezistență a serii, Concertul în Re major, operă care a

KOICHIRO KANNO, un autentic muzician european

uimit lumea componistică a începutului de veac XIX, a relevat un altfel de Mendelssohn, cu atât mai profund cu cât, sub mâinile Ioanei Maria Lupașcu, pianul a iradiat cu sonorități nobile, romantice, în convergență cu virtuozitățile violonistice ale lui Cosmin Horațiu Stoica. Ca orice interpret-solist de profesie, Ioana Maria Lupașcu știe partitura în întregul ei, orchestră-solistă. Pur și simplu, dânsa o cântă în gând, o trăiește, exultă sau e melancolică – după natura mișcării în succesiunea ei interioară. Ușor încordat, în adâncurile aceleiași partituri afundat, maestrul Cosmin Horațiu Stoica imprimă arcușului, cu

sentimentul violonistului înăscut, starea de rezonare; o ființă - el și vioara lui, însuflețesc semnele de pe portativ și le încarcă cu energia sonoră, oferite sălii asistente. Pereche de soliști marcanti, Ioana și Horațiu au susținut cu aplomb și varietate desăvârșită, prima mișcare a Concertului seriei: un Allegro cu incizii beethoveniene, pe care Ioana și Horațiu le-au subliniat în nota accentelor „eroice” cu care Titanul de la Bonn ne-a obișnuit în simfoniile lui. Perfect integrați în „triumfiul” concertistic, dirjor-orchestră-soliști, Ioana și Horațiu s-au contopit, în partea a II-a, Adagio, pe nervura calmului de o seninătate goetheană, țesut în

curgerea subtil dramatică a mișcării. Maestrul Koichiro Kanno s-a arătat un real cunoscător al creației mendelssohniane – pe cât de geniale, pe atât de scurte; creație datorare influenței muzicii lui Karl Maria von Weber (1826-1876). Fiindcă în a III-a parte, Allegro molto, fluviul sonor să adune apele izvorâte din sonorile partidelor orchestrei, într-un imn cu ritmuri de proporții cosmice, indescriptibil cantabile !

După pauză, un moment simfonic schubertian a transpus publicul pe o altă coordonată spirituală. Simfonia a VI-a în Do major, de Frantz Peter Schubert (1797-1828) o fost o nouă și elocventă probă de profesionalism concertistic, elaborată în amănuntele ei compoziționale, la asidue repetiții. Impresionat, cum citim în același program de sală, de muzicalitatea operei „Bărbierul din Sevilla”, de contemporanul său, il maestro Gioacchino Rossini (1792-1868), Schubert a compus această a VI-a Simfonie, între două Uverturi „italiene”, urmărit de dorința întregirii ei cu mișcările II – Andante, III – Scherzo și IV – Allegro moderato, prima – Adagio allegretto fiind scrisă anterior. Melancolic, cu ecouri din Edgar Allan Poe, firul melodic al lucrării s-a depănat pe relieful tempo-urilor cu nuanțe alternative crepuscular-solare. Instinctul melodic austriac, cu rădăcini în melosul popular, unic în rezonanțele lui amplificate de romantism, simfonicul ploieștean ni l-a relevat în arpegii ale deznădejdi care i-au zidit în tristețe și semnare pe Heinrich Heine și Mihai Eminescu! Dovadă că maestrului Koichiro Kanno, muzica lui Schubert îi este familiară, în consistența ei sonoră. Iată de ce domnia sa a convins că este un autentic muzician european!

Serghie Bucur

Mărturisesc că tânjesc s-aud ce-i la alții, constant. Motiv să mai dau câte-o fugă și prin vecini, uneori. Așa se-ntâmplă la sfârșitu' de mai. Când, împreună cu-mpătimiți ca și mine, mă repezii la Craiova. Ne-a invitat, nimerit, mulțam călduros, Alexandru Iosub. Un drag mie prieten, nespus. Și prețuit și mai și. El dirijând de ani buni în Bănie. Și, m-am convins înc-o dat', cu folos. Muzicii lux fiind dăruit integral. Din toate puterile sale servind-o cu ștaif. Un sufletist admirabil. Și-o gazdă la fel pentru noi... A meritat, vă asigur, să-l însoțim în concertu-i, din sală. Căci i-a adus, insprat, pe pupitre, pe Mahler, Schubert, Saint Saëns. "Adagietto", "Neterminata", al doilea pentru pian. Bijuterii, feerii. Minunății, măreții. Copleșitoare de doar pătruns le ascuți. Nestând pe gânduri să îi propun ca de la toamnă să vie cu ele și la Pitești. Entuziasm uriaș ar stârni, maxim triumf ar isca. Îndeosebi de-ar avea aceeași solistă de-acum. O craioveancă ajunsă astăzi peste Canal. La Birmingham profesoară. O jună mulatră, pe clape umblând răpitor. Ca o felină, aș zice, uzând potrivit de o figură de stil. Aprigă duium, destoinică foc. Prăpăd a făcut, urale țâșnind. Bravo, Rebeca Omordia, țais! Dă-te la cât mai multe orchestre vârtos, că fără greș le faci față. Vino degrabă și la a noastră, că o să iasă treaba mortal. Deși tânără încă, posedă resurse. Iar tu și cu Sandu ca o mânușă i-ați fi...

Neapărat, la final, ceva despre trupa olteană. Are vechime și experiență. E, ca urmare, rodată-ndestul. Sună unit, fluent, deloc rău. Păcat că acustica nu-i e propice, la sediu. Socot totodată că s-ar simți confortabil pe scenă aci. Și soundul altfel i-ar fi, sugerez. Echilibrat, agreabil, convingător. Poate în stagiunea a viitoare, cumva. Solicitare există, cuviincios așternută pe foaie, sperăm să aibă ecou...

Adrian SIMEANU

Fusei la olteni să-i ascult. Nu greșii...

Concertele Filarmonicii Pitești ianuarie-iunie 2012

12 ianuarie

Concert simfonic

Dirijor: Tiberiu Oprea

Solist: Alexandru Anastasiu

În program:

Emmanuel Séjourné, Concert
pentru vibrafon și orchestra de coarde
Strauss, Die Fledermaus. Uvertura
Emile Waldteufel, Les Patineurs

Valse (Valsul patinatorilor)
Strauss, Rosen aus dem Suden
(Trandafiri din Sud / Trandafirii
Sudului)

Strauss, Neue Pizzicato-Polka
Lehar, Gold und Silber (Aur și
argint)

Strauss, Perpetuum mobile
Strauss, Künstlerleben (Viața de
artist)

Strauss, Unter Donner und Blitz
(Tunete și fulgere).

19 ianuarie

Concert vocal-simfonic

*Eminescu - premieră mondială
absolută*

Cu participarea compozitorului
suedez Lars-Ake Franke-Blom

Dirijor: Vlad Agachi

Solistă: Andra Bivol-Costea

În program:

Lars-Ake Franke-Blom - Drawsy birds; Lars-Ake Franke-Blom - And if...; Lars-Ake Franke-Blom - Luceafărul, poem simfonic
W.A. Mozart – Simfonia nr. 41, Jupiter

26 ianuarie

Recital cameral

Soliști: Ippazio Ponzetta (Italia) și Kateryna Levchenko (Ucraina)

În program:

R. Schumann – Etudes in Form free variations on a thema by Beethoven; Fr. Chopin – Ballade No. 1; R. Molla-Penades – Fantasia; F. Mendelssohn-Bartholdy – Variations Sérieuses, op. 54; L.van Beethoven – Rondo a Capriccio, op. 129; Fr. Liszt – Hungarian Rhapsody no. 12

2 februarie

Recital cameral

Solist: Cătălin Dima (pian)

În program:

Bach – Preludiu și Fugă nr. 23 Caietul 1 în Si Major; Beethoven – Sonata op. 57 Appassionata; Fr. Liszt – Sonata în Si minor; Ravel – Scarbo din suita Gaspard de la nuit

9 februarie

Concert simfonic

Dirijor: Cristian Lupeș

Solist: Antal Zalai (vioara Stradivarius, Ungaria)

În program:

B. Bartok – Concertul nr. 2 pentru vioară și orchestră;
L.v. Beethoven – Simfonia nr. 7

16 februarie

Concert simfonic

Dirijor: Alexandru Ganea

Soliști: Gabriel Croitoru și Simina Croitoru

În program:

G. Rossini – Uvertura la opera

„Bărbierul din Sevilla“; Pablo de Sarasate – Fantezia „Carmen“

Fr. Kreisler – Liebesfreud și Liebesleid; G. Pugnani-Fr. Kreisler – Preludiu și Allegro; Fr. Kreisler – Capriciu vienez; Pablo de Sarasate – Melodii lăutărești; Pablo de Sarasate – Navarra

23 februarie

Concert simfonic

Dirijor: Tiberiu Oprea

Solist: Sebastian Tegzesiu (vioară, Elveția)

În program:

J. Brahms – Concertul pentru vioară și orchestră

1 martie

Muzică de film

Angelys Symphonic Wind Orchestra

Dirijor: Marius Firca

În program:

African Symphony – Van Mc Coy
Conquest of Paradise - Vanghelis

Batman – Danny Elfman&Prince
 Tarzan – Phill Collins (arr. Paul
 Murtha); Star Trek – John Williams
 (arr. H. van der Heide)
 The Mask of Zorro –
 James Horner (arr. John Moss)
 The Lord of the Dance –
 Ronan Hardiman (arr. F. Bernaerts)
 Moment for Morricone – E.
 Morricone&J. de Mey
 Hook – John Williams
 Pirații din Caraibe –
 Hans Zimmer
 (arr. Ted Rickets)
 Gladiatorul – Hans Zimmer
 Tico -Tico – Zequinha
 Abreu (arr. Naohiro Iwai)

8 martie

Concert
 simfonic
 Orchestra simfonică
 a Filarmonicii Pitești
 Dirijor : Bogdan Vodă
 Solist : Luiza Borac (pian)
În program:

J. Brahms - Concertul nr. 2 pentru
 pian și orchestră
 J. Brahms – Variatiuni pe o tema de
 Haydn
 J. Haydn –Simfonia nr 48 Maria
 Theresia in do major

15 martie

Recital cameral
 Vă place Bach ?
 Solist (violoncel) – Răzvan Suma
În program:
 Integrala suitelor pentru violoncel
 solo de Bach

22 martie

Concert simfonic
 Orchestra simfonică
 a Filarmonicii Pitești
 Dirijor: Vlad Agachi
 Solistă: Adriana Maier (pian)
În program:
 J. Brahms – Uvertura
 Academica, op. 80
 S. Rahmaninov – Rapsodia pe o

temă de Paganini, op. 43
 J. Brahms – Simfonia nr. 4 în mi
 minor, op. 98

29 martie

Recital cameral
 Cvartetul Tiberius
 Abba- Chiquitita,
 The winner takes it all
 A.L Webber-
 Don't cry for me Argentina,
 All I ask of you
 Holograf- N-am iubit pe nimeni
 Vunk- Pleacă
 Rybak- Fairytale
 Michael Jackson- We are the world
 I.Bukova- Butterfly waltz
 Demis Roussos-
 Red rose cafe
 R.Clyderman-
 Pour Adeline
 A.Bocelli & S. Brightman-
 Time to say goodbye
 Gică Petrescu: Zaraza,
 Du-mă, acasă, măi tramvai,
 Căsuța noastră

J. Brahms: Dans maghiar nr 5

5 aprilie

Concert simfonic extraordinar

Premieră mondială

Dirijor: Alexandru Ganea

Solist: Thierry Huillet (pian)

În program:

Thierry Huillet- „Preludio“ pentru orchestră

(primă audiție pe țară)

Thierry Huillet - „Suite Indigo“ pentru orchestră

(primă audiție mondială)

Claude Debussy – Preludii pentru pian

Maurice Ravel – Gaspard de la nuit

George Gershwin- Rhapsody in blue

11 aprilie

Concert de Paște

Corul „Pr. Ion Ionescu”

Dirijor: Ion Isăroiu

Ferrell Croissant – Ave Maria

Ioan Pop-Băleni – Axion estin (Cuvine-se, cu adevărat)

Gheorghe Cucu – Miluiește-mă, Dumnezeuule

Dimitrie Bortneanski –

Până când, Doamne?

(arr. Nicu Moldoveanu)

Nicolae Lungu – Cămara ta, Mântuitorul meu

Gavriil Musicescu – Doamne, buzele tale

Nicolae Lungu – Stihira a II-a, glas 8

Solistă: Valentina Gheorghiu (pian)

În program:

W.A. Mozart – Sonata nr. 18 în Re major KV 576

Franz Liszt – Vallee d'Obermann

Claude Debussy - Estampes

19 aprilie

Concert simfonic

Dirijor: Alexandru Ganea

Solist: Cătălin Oprețoiu (flaut)

În program:

W.A. Mozart –

Concertul în Sol major

pentru flaut și orchestră

Francois Borne – Fantaisie

brillante pentru flaut și

orchestră după o temă din „Carmen”, de Bizet; Fr. Schubert – Simfonia nr. 8

în si minor, Neterminata

26 aprilie

Flautul de aur

Ion Bogdan Ștefănescu – flaut, Horia

Mihail -pian

În program:

J.S. Bach - Sonata a VI-a; W.A. Mozart

- Sonata opus 8; A. Dvorak- Sonatina;

F. Poulenc - Sonata; O. Taktakeshvili -

Sonata; M. Mower - Sonata Latino

3 mai

Dirijor: Alexandru Iosub

Solistă: Maria Solozobova (Federația Rusă, vioară)

În program:

W. A. Mozart - Uvertura operei La Clemenza Di Tito

W. A. Mozart - Concertul nr. 5 în La Major pentru vioară și orchestră

J. Haydn - Simfonia nr. 104- Salomon

10 mai

Cvintetul CONSONUS

Recital cameral

Solist: Laurențiu Darie (fagot)

Lucian Dănilă (vioară), Mihaela

Dobrescu (vioară), Iulian Popovici

(violă), Bogdan Poța (violoncel), Octavian Ralea (contrabas)

În program:

W.A. Mozart – Divertisment pentru orchestră de coarde, KV 136

A. Vivaldi – Concert pentru fagot și orchestră în Mi bemol Major

P.I. Ceaikovski – Valsul din

Serenada pentru orchestră de coarde, op. 48

W.A. Mozart – Concert pentru fagot și orchestră în Si bemol Major (părțile a 2-a și a 3-a)

Edward Elgar – Allegro piacevole din Serenada pentru orchestră de coarde, op. 20

Edward Elgar-Romanza pentru fagot și orchestră

Edvard Grieg – Suita Holberg

pentru orchestră de coarde, op.40

A.Piazolla –Tango Escolaso

pentru fagot și orchestră

17 mai

Recital cameral

Soliști: Mihai Ungureanu

(pian) și Elvis Ciuculescu

(violoncel)

În program:

C. Franck - Sonata în La Major

(aranjată pentru violoncel și pian)

E. Grieg - Sonata în la minor pentru

violoncel și pian

**24-25 mai,
Zilele muzicale ale Piteștiului**

24 mai

Spectacol extraordinar

aniversar (5 ani)

LILIACUL

Operetă în trei acte

de Johann Strauss-fiul

Libretul: Karl Haffner

și Richard Genee

Orchestra Filarmonicii Pitești

Corul academic

„Divina Armonie„

Dirijor: Tiberiu Oprea

Soliști: Alfredo Pascu -

Gabriel von Eisenstein,

Doina Scripcaru - Rosalinda,

Mediana Vlad- Adela, Stefan Popov

- Dr. Falke, Răzvan Georgescu -

Frank, Raluca Ciocă -

Prințul Orlovsky, Daniel Madia –

Alfred, Viorel Ciurdea - Dr. Blind,

Hariclea Marica – Ida, Radu

Gheorghe – Frosch.

25 mai

Recital cameral

Sextetul Filarmonicii Brașov

În program:

Aram Haciaturian – Trio pentru

clarinet, vioară și pian

(Iulian Rusu-clarinet,

Dănuț Manea-vioară,

Laura Manea-pian)

Fr. Schubert – Cvartetul

de coarde în re minor,

„Moartea și fata„

(Dănuț Manea-vioară,

Gina Dumitru-vioară,

Luiza Balint-violă, Ștefan

Neagoie-violoncel)

31 mai

„Paris“ 2012

Recital cameral

Matei Ioachimescu (flaut)

Cătălina Butcaru (pian)

În program:

Jaques Ibert - Sonatina „Jeux“

pentru flaut și pian

Camille Saint-Saens - Romanță

Claude Debussy - 3 Preludii din

Caietul 1 pentru pian solo

Andre Jolivet - „Chant de Linos“

Claude Debussy -

„L'isle joyeuse“ pentru

pian solo; Claude Debussy -

Cântecele lui Bilitis“ (6 epigrafe

antice pentru flaut si pian)
Francis Poulenc - Sonata
pentru flaut si pian

6-7 iunie

*Festivalul internațional de muzică
bizantină*

Grupul psaltic „Ghelasie
Basarabeanul“, Pitești
Grupul psaltic al maicilor de la
Mănăstirea Bistrița, Vâlcea
Grupul psaltic „Nectarie
Protopsaltul“ (București)
Grupul de psalți „Ioan Zmeu
Protopsaltul“, al Arhiepiscopiei
Argeșului și Muscelului
„Tronos“, grupul de psalți ai
Patriarhiei Române
Maica Mariam Skorda (Grecia) și
Joseph Shatahi (Siria).

7 iunie

Recital cameral
Duo Classic al Filarmonicii „Oltenia”
Craiova
Octavian Gorun (vioară)
Corina Stănescu (pian)

În program:

Tommaso Vitali: Ciaccona; Ludwig
van Beethoven: „Frühlingssonate“
(Sonata „Primăverii“), op. 24; César
Franck: Sonata în La major pentru
vioară și pian

8 iunie

Pianul călător
Recital HORIA MIHAIL

În program:

Mozart -10 Variațiuni pe o temă de
Gluck's 'Unser dummer Pöbel meint'

în sol major, K.455

Bach - Busoni -Ciacconna in re
minor, BWV 1004
Bartok - Dansuri populare românești
Sz. 56, BB 68
Rachmaninov - Kreisler – Liebesfreud
Rachmaninov - Kreisler – Liebeslied
Schubert - Liszt - Soirées de
Vienne, Valse Caprice for piano No. 6
(după Schubert D. 969 & 779)
S. 427/6; Liszt - Rapsodia Română
S.242 No.20; Schubert - Liszt -
Standchen, S. 560/7 după Schubert
Schwanengesang, D. 957

14 iunie

Concert simfonic
Dirijor: Alexandru Ganea
Solist: Csiky Boldizsar (pian)

În program:

B. Bartok -Dansuri românești
B. Bartok- Concertul nr. 3 pentru
pian și orchestră
G. Enescu- Suita I
pentru orchestră

15 iunie,

Piața George Enescu București
Bucharest Music Film festival
Orchestra Filarmonicii Pitești
Dirijor: Tiberiu Oprea
Soliști: Vlad Miriță
și Mediana Vlad
În program, pagini celebre din
muzica de film

21 iunie

Mike Godoroja & Blue Spirit
„ROOTS“- Blues Archeology

23 iunie

Recital cameral
Viorela Ciucur (pian)
Dan Cavassi (violoncel)

În program:

R. Schumann - 3 Piese-fantezii op.
73 pentru violoncel si pian
Cl. Debussy - Sonata pentru
violoncel si pian
G. Enescu - Sonata op. 26 nr.2
în Do major cello-pian

28 iunie

Cluster Chorus
Concert coral-sinfonic de închidere a
stagionii 2011-2012
Corul simfonic Cluster Chorus:
Vox Armonica Pitești, D.G. Kiriac
Pitești,
Ion Ionescu Topoloveni, Orfeu
Curtea de Argeș,
Liceul de Arte Pitești, Școala
Populară de Arte Pitești
Orchestra simfonică a Filarmonicii
Pitești
Dirijor: Tiberiu Oprea
Dirijor coordonator Cluster
Chorus:
Silviu Deaconescu
Solist:
Roman Manoleanu (pian)

Program:

W.A. Mozart - Concertul nr. 21
pentru pian și orchestră
Pagini corale și simfonice din
Aida, Nabucco, Carmen, Trubadurul,
Freischütz, Lacul lebedelor ș.a.

You Tube *HD*

www.youtube.com/filarmonicapitesti

to Pitesti Philharmonic
Luceafarul

- symphonic poem -

Lars-Åke Franke-Blom 2011

♩ - ca 69 Tranquillo lugubre

Tim tam

Score for Percussion 1 and 2, and Violoncello (Cb.) and Viola (Vc.).

- Perc. 1:** Features *Tim tam* and *Gran Cassa* with dynamic markings *ppp* and *pp*.
- Perc. 2:** Features *Tim tam* and *Gran Cassa* with dynamic marking *ppp*.
- Vc.:** Dynamic markings include *pp*, *ppp*, *pp*, *ppp*, *pp*, and *pp*.
- Cb.:** Dynamic markings include *pp*, *ppp*, *pp*, *ppp*, *pp*, and *pp*.

Più animato

16

a tempo

fl. picc.

Più animato

Score for Flutes 1 and 2, Oboes 1 and 2, Bassoon 1, Percussion 1 and 2, and Piano/Cello.

- Fl. 1 + picc.:** Dynamic markings include *p*, *pp*, *pp*, *pp*, *pp*, and *pp*.
- Fl. 2:** Dynamic markings include *p*, *pp*, *pp*, *pp*, *pp*, and *pp*.
- Ob. 1:** Dynamic markings include *pp*, *pp*, *pp*, and *pp*.
- Ob. 2:** Dynamic markings include *pp*, *pp*, *pp*, and *pp*.
- Fg. 1:** Dynamic markings include *p*, *pp*, *pp*, *pp*, and *pp*.
- Perc. 1:** Features *Più tomp. grande* with dynamic marking *ppp*.
- Perc. 2:** Features *Più tomp. grande* with dynamic marking *ppp*.
- Pfte / Cel.:** Dynamic markings include *pp*, *pp*, *pp*, *pp*, *pp*, and *pp*.

Più animato

16

Score for Violoncello (Cb.) and Viola (Vc.).

- Vc.:** Dynamic markings include *pp*, *pp*, *pp*, *pp*, *pp*, and *pp*.
- Cb.:** Dynamic markings include *pp*, *pp*, *pp*, *pp*, *pp*, and *pp*.